

Cậu Dám Lừa Tôi

Contents

Cậu Dám Lừa Tôi	1
1. Chương 1: Mở Đầu.	2
2. Chương 2: Hồi Tưởng	3
3. Chương 3: Vì Cậu.	6
4. Chương 4: Gián Miêu	8
5. Chương 5: Mưa.	9
6. Chương 6:	11
7. Chap 7: Không Biết...	13
8. Chương 8: Tìm Ra Sự Thật.	15
9. Chương 9:	17
10. Chương 10: Biết Hết Rồi	19
11. Chương 11: Bỏ Đi	21
12. Chương 12: Ngày “đáng Nhớ”	22
13. Chương 13: Ngày “đáng Nhớ”...(2)	24
14. Chương 14: Tại Sao Nhỉ?	26
15. Vài Dòng Tâm Sự :d	28
16. Chương 15: Áo Giác.	29
17. Chương 16: Happy...	31
18. Chương 17: “mặc Kệ”	33
19. Chương 18: Tin Xấu.	36
20. Chương 19: Tai Nạn?!	37
21. Chương 20: Nụ Hôn Đầu.	40
22. Chương 21: Gặp Mặt “vị Hôn Thê”	42
23. Chương 22: Give Up	44
24. Chương 23: Trở Lại Bình Thường.	47
25. Chương 24: Nắm Tay	48
26. Chương 25: End.	51

Cậu Dám Lừa Tôi

Giới thiệu

Author: DaoDao~ Characters: Tô Uyển Như, Diệp Phong Category: Tiểu thuyết thiếu niên, thanh m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dam-lua-toi>

1. Chương 1: Mở Đầu.

Chào ạ! Tớ là DaoDao~ Đây là lần đầu viết truyện, sẽ có một chút...à không...cực nhiều thiếu sót, có gì reader để lại comment đóng góp ý kiến, tớ sẽ rút kinh nghiệm ạ :D Wo ai nì

Bị cuồng ngôn tình nhưng giọng văn không sao giống được.... DaoDao~ sẽ cố gắng học văn miêu tả tốt hơn nữa để miêu tả nhân vật đẹp hơn nữa.....333 Mời ạ~

~Hết phần làm nhảm

~~

6h sáng...

Tôi bật dậy, lao ra khỏi giường, chạy ừa vào nhà vệ sinh.

Tôi cố gắng làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồng phục cực nhanh để có thể đến trường với một tốc độ ánh sáng.

- Aaa~ Trời hôm nay đẹp quá diiii - Tôi nói

Hôm nay, là, một ngày cực đặc biệt, tôi cố tình để tóc xoã, cặp chiếc nơ hồng xinh xắn được Diệp Phong tặng, đánh một chút son môi matcha mới “nhảy” được ngày hôm qua. Háo hức quá diiii~

Dải phân cách giới thiệu nữ chính

Tôi - Tô Uyển Như. Một cô gái nhan sắc bình thường, mắt thì không to chút nào, đã thế lại còn mí lót, mặt thì hơi dài một tẹo... (Nói chung rất ba chấm nên au xin dừng..) Học hành cũng tạm.. vừa đủ điểm lên lớp (=))) Nếu chưa tiếp xúc với tôi bao giờ sẽ nghĩ tôi lạnh lùng, kiêu hay cả khó gần nữa. Nhưng một khi quen rồi thì...trái ngược, tôi là một CON ĐIÊNNNN!!! Bạn bè thường nói tôi có một cái “bụng” rất tốt, cả nghĩa đen lẫn bóng. Như Như tôi thường xuyên giúp đỡ mọi người, thấy ai đáng thương, dù chả có gì nhiều nhưng vẫn cố giúp, thỉnh thoảng bị gọi là NGU... Và tôi cũng ăn “ít” lắm mà, đâu có nhiều đâu mà bạn bè tôi cứ kêu sao mày ăn như lợn thế, đặc biệt tôi ăn mãi mà không béo... Tôi thực rất gầy đó. :< phải=“” làm=“” saoooo!!!=“”>

Dải phân cách kể tiếp

Hàng ngày, tôi đều đi qua nhà Diệp Phong - bạn thanh mai trúc mã đáng eo của tôi. Diệp Phong có mái tóc hạt dẻ, sống mũi cao, làn da trắng và còn cao nữa. Trong khi tôi thì lùn vô cùng tận, tại sao hai đứa khác nhau đến vậy? *khóc ròn* Cậu ta còn đeo một đôi khuyên tai hình tròn, màu đen, trông đậm chất PLAY BOY vô cùng luôn. Thực ra đó chính là quà của con diên Như tặng sinh nhật đấy chứ~ Hồi bé hai đứa chúng tôi đánh nhau như sam, còn hẹn lớn lên cưới nhau mới sợ chứ. Nhưng rồi thằng Phong diên có

người yêu, hai đứa bắt dính một “chút”. Biết Diệp Phong có người yêu, tôi không hiểu sao thấy hơi buồn buồn một chút nhưng đều giấu không để thằng ngu biết... (DaoDao~: “người yêu” cơ!!!)

- Diệp Phong ơ.. - Chưa nói xong, tôi thấy Diệp Phong cùng Trương Mẫn - cô bạn xinh xắn với mái tóc dài, được nhuộm màu nâu, đôi mắt to, đen láy và đôi môi chúm chím, đặc biệt màu son...cũng giống như màu son của tôi hôm nay... Tôi vội bịt miệng và trốn vào con hẻm kia. Tôi nhìn lại mình.. Aigoo..Mắt không to bằng mắt người ta, môi không đẹp bằng môi người ta, tóc không mượt bằng tóc người ta...Cái gì cũng thua.. Nghĩ đi nghĩ lại, vì sao tôi phải vì một thằng ngu mà thay đổi nhờ -.- Ngu hết sức!!!! Tôi cố gắng hít thật sâu rồi đi về phía cặp đôi kia, không phải tôi muốn phá đầu, mà là đường đẩy đi đến trường tôi mà... Muốn tránh cũng không được.

- Cố lên, sắp vượt mặt chúng nó rồi - Tôi nghĩ thầm.

...

- Chào cậu! Uyển Như~ - Một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Ôi chết cmn Như rồiiii

Hít thật sâu lần nữa, quay đầu lại, nở nụ cười gượng gạo. Tôi chẳng có tí hứng thú nào để chào cô ta. Nếu như Trương Mẫn thực sự ghét tôi thì sao cô ta cứ phải giả vờ thân thiện với tôi làm gì. Giả tạo hết sức. Tôi ghét điều đó! Trước đây 10 phút, tâm trạng háo hức, hồi hộp của tôi đạt 100,000%, nhưng giờ thì đến âm % cũng không còn nữa. Đã buồn, đã chán rồi, quay qua nhìn Diệp Phong, với mong ước cậu sẽ cười với tôi một chút, nhưng trái lại...đến một cái liếc mắt cũng không.. Mặt tôi tối sầm. Truyền đến tai tôi là tiếng cười khúc khích của cô nàng nào đó. Còn ai vào đây nữa ! Đừng để tôi tát cậu một cái chứ ! Tâm trạng xấu cực điểm, có lẽ bây giờ ai động vào tôi sẽ lãnh hậu quả không mấy tốt đẹp. Người ta gọi là “giận cá chém thớt” đấy .

- Uyển Như. Đến rồi hả? Đi học chung không?

Hừm. Giờ cậu mới thấy được sự xuất hiện của Uyển Như tôi hả? Diệp Phong! Thật muốn xông lên cho cậu liên hoàn cào! Nhưng tôi tha~ Dù sao hôm nay cũng là ngày đặc biệt của tôi~ Nghĩ ngợi xong, tôi quay phắt về phía trước rồi tung tăng~ tung tăng~ đi học.

~

Có lẽ bị ngán....Thông cảm cho tớ *hồi lỗi*

Có lỗi sai không??? Có thì nói “nhỏ” cho tớ nhé =D

Truyện mới của tớ nè >///< hí=“” hí=“”>

“Để Tôi Chủ Động”

> w.tt/1QiGk12

#DaoDao~

2. Chương 2: Hồi Tưởng

Hơi buồn một một chút vì không có ai đọc :< nhưng=“” thôi=“” kệ,=“” để=“” về=“” già=“” cùng=“” con=“” cháu=“” mần=“” vậy=“”>

Vừa đến lớp, tôi được hai đứa bạn thân là Hạ Nghiên Nhi và Kiều Ân Nhu chào đón nồng nhiệt, và hát Happy Birthday. Hát xong thì một món quà to bự xuất hiện trước mặt tôi.

- Ú chà chà~ Quà to vật vã nhaaa~ >< -=“” tôi=“” reo=“” lên,=“” cảm=“” giác=“” như=“” tí=“” năm=“” mới=“” được=“” nhận=“” quà=“” một=“” lần=“” ấy~=“”>

- Ê con kia! Bọn tao chưa chết! Quan tâm quà thôi là SAOOOOOOO - Hạ Nghiên Nhi cùng Kiều Ân Nhu hét.

- Í hi hi :33 Bạn là ai thế nhỉ? Mình có nhau sao? - Tôi giả vờ để trêu tức chúng nó.

Sau câu nói của tôi, cả ba đứa cùng lăn ra cười như được mùa. Ôi! Sao tôi thấy yêu hai đứa bạn này thế nhỉ~ Chả bù cho thằng ngu vào đây! Nghĩ đến cậu ta máu muốn dồn hết lên não!!!! Grrrr..

Thực ra, trong lớp, tôi không có nhiều bạn, hoặc có thì cũng chỉ là mấy câu chào xã giao mà thôi. Lại còn từ cái chuyện tôi là thanh mai trúc mã với Phong “soái ca” của bọn con gái thì đứt thật luôn! Nhiều lúc có mấy cái tin đồn nhảm nhí hai đứa yêu nhau nữa chứ! Nực cười! Dù trong lòng thích điên lên nhưng ngoài mặt tỏ ra không quan tâm, tôi chả muốn tốn nước bọt giải thích với chúng nó (nói trắng ra là không muốn tin đồn này dập tắt!) *au cười nham hiểm* Chỉ cần có hai đứa cực “trung thành với chủ” là Nhu Nhu và Nhi Nhi là tôi vui lắm rồi. Và cũng nhờ chúng nó, Uyển Như cũng quên luôn chuyện bị quăng, bị ném nguyên rổ “bơ” vào mặt hồi sáng.

Kết thúc màn “chào hỏi nồng nhiệt”, tôi về chỗ ngồi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ khi mới vô lớp, chưa chào hỏi cô giáo và các bạn, tôi đã vọt lẹ vào vị trí ngay cạnh cửa sổ (:V au văn ngu). Ngồi ngay sát cửa, bạn có thể dễ dàng “soi” bầu trời bên ngoài, mây làm sao, nắng thế nào,... Rồi khi ngủ có ánh nắng chiếu vào mặt, thật ấm áp! Lại nói đây không phải chỗ ngồi lí tưởng đi!!!!

Nhớ đến lần đầu tiên đi học, tôi nhớ đến cậu ta cùng quá khứ hào hùng của mình, miệng tôi bất giác nở một nụ cười nhạt, giống như đang tự mỉa mai, chế giễu bản thân vậy! Lần đó, khi tôi đã yên vị thì có bạn nam nào đấy hăng giọng với tôi, rồi giở cái trò ra lệnh :

- Tránh ra, chỗ đây của tôi!

Tôi ngẩng mặt lên, nhìn kĩ cậu bạn này từ trên xuống dưới, hết một lượt lại nhìn từ dưới lên trên, trông quen quen sao ấy. Nghĩ....nghĩ....nghĩ....

- Tôi đã bảo tránh ra cơ mà!

Nhìn môi cậu ấy kìa, “xinh xắn” dã man!!!~ Tôi lại cố nhớ xem đây là ai....nghĩ....

- ĐỒ LÌ LỢM.

- Cái bạn kia buồn cười ghê, người ta bảo ra mà không ra~ Thôi bạn gì đó đẹp trai ơi ra ngồi cạnh mình này~

Ôi ôi, bạn học kia tức giận rồi, hét rõ to làm cả lớp ai cũng đều chỉ chỉ vào tôi , nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ.. Kết hợp với giọng điệu ời là điệu của bạn dẹo dẹo nào đó. Kinh chết tôi rồi!!!!

A! Nhớ rồi!!!!!! Diệp Phong!!!!

Chính là cậu ấy rồi

- Rồi rồi, tí nữa tôi chuyển đi, cậu ngồi tạm xuống đây tôi hỏi phát~ - Cậu ta vẫn đứng nguyên trợn mắt nhìn tôi.

- Không ngồi thì thôi~ Cho tôi hỏi! Cậu là Diệp Phong đúng không??

- Đúng. - Giọng lạnh lùng khiến người ta thấy run lên vì sợ.

- Nhớ tôi không?? Uyển Như này

Nhìn cậu ta suy ngẫm một chút, rồi khuôn mặt biểu hiện giống như là đã nhớ, tôi như sắp nhảy cẫng lên vì sung sướng thì cậu ta dùng cái vẻ mặt tỉnh bơ nói:

- Chả quen.

Một cảm giác hụt hẫng ủa về, nghĩ lại tôi thấy thật may mắn vì mình chưa “cầm đèn chạy trước oto”. Không nhớ tôi ư? Quả nhiên là vậy...

.....

Hồi tưởng

- Đây! Cậu bị sao thế? Mặt như đưa đám ấy??

Tôi và cậu ta là thanh mai trúc mã. Nhưng một lần không hiểu sao, đi chơi chung mà mặt cậu cứ hầm hầm, không cười nổi một giây khiến tôi chán nản. Hỏi lí do vì sao mãi mà cậu không trả lời, chỉ im lặng như đang tức giận một ai đó! Tức quá tôi đẩy Diệp Phong chỉ vì muốn cậu ta tỉnh lại mà nói chuyện với tôi mà thôi, không biết có vì quá tức giận hay không mà tôi dùng khá là nhiều sức, bao nhiêu cái tức dồn hết vào cú đẩy.... Không nói thì đành phải dùng tay chân vậy!! Hừm!! Nhưng tôi cứ thấy có lỗi sao sao.. Và lại cậu mãi không chịu dậy hay sao? Nằm lì đấy!

- Này! Này! Không sao chứ?? Tớ xin lỗi mà!!!! Có ai không?? Cứu bạn cháu đi!!!!!!!!!!!!!! - Tôi khóc, khóc, khóc, vừa khóc vừa nói. Biết là lúc này khóc chả có tích sự gì...nhưng...nhưng...nước mắt cứ trào ra biết làm sao được... Tôi sợ cậu ấy sẽ chết....

Ồ e ò e ò e

- Tất cả đều là do đứa con gái hư nhà chị mà con trai tôi thế này đấy!! - Mẹ của Phong nói.

- Ồ đấy! - (đều là tưởng tượng =)))) Người đang nói chuyện một cách cực kì ngang ngạnh và hơi vô lý một chút là mẹ của tôi. Bà đang ra sức bênh tôi nhưng cảm giác là đang gián tiếp chửi tôi vậy....

- Thôi! Hai người trật tự đi! - Nhìn tôi một chút rồi bố nói, có lẽ bố đã đọc được suy nghĩ của tôi rồi chẳng?

Ân hận! Cực kì ân hận! Tại sao tôi có thể làm như vậy chứ! Tôi hướng mắt về phía giường bệnh, Phong Phong vẫn nằm đó... Cậu bây giờ trông thật bình thản... Không còn khuôn mặt khó đăm đăm của hai giờ đồng hồ trước.

Từ lần đó, hai nhà đều không nói chuyện với nhau, tôi cũng không có đủ dũng cảm nói chuyện với Phong, sợ cậu sẽ ghét tôi.... Nhiều lần tôi cố tình lượn lờ trước mặt Phong nhưng Phong cả biểu hiện tí cảm xúc là quý hay ghét nên tôi đành lủi thủi về nhà. Mấy ngày sau, tôi mới nghe lén được tin động trời: PHONG MẤT TRÍ NHỚ TẠM THỜI.. Tức là cậu ta quên mất tôi là ai ư? Làm sao được? Bọn tôi đã từng rất rất rất thân kia mà...

Sau hôm phát hiện ra sự thật, bố tôi họp gia đình và thông báo:

- Bắt đầu từ ngày mai, gia đình ta sẽ chuyển nhà.

- TẠI SAO PHẢI CHUYỂN ĐI A??? - Một giọng nói khùng bố mặc nhĩ vang lên, một khuôn mặt như sắp đi ra chiến trận xuất hiện.

- Bình tĩnh nào con gái, đừng háo hức thế chứ! Do công việc của bố, chúng ta phải chuyển đến thành phố T con ạ.

Nhìn mặt con như vậy mà bố bảo háo hức..... Nhưng nghe tin này, đáng lẽ tôi phải vui mới đúng, từ bé, tôi đã muốn được đi chơi khắp nơi rồi mà..

- Phong ơiiiii - Tôi vừa đuổi theo vừa gọi cậu.

- Có chuyện gì?

- Ngày mai tớ phải đi rồi.... - Chưa gì tôi đã rơm rớm nước mắt rồi, chắc lúc nói lời chia tay thì khóc như mưa quá.

- Có liên quan đến tớ sao?

- Sao cậu lại nói như vậy được cơ chứ!!

- Vì tớ có quen cậu ư?

- Cậu...cậu... - Vào phút giây ấy, tôi thực sự quên mất chuyện cậu mất trí nhớ - Vậy cũng chả sao, trước khi đi tớ muốn tặng cậu cái này.

Tôi đã nghĩ kĩ rồi, dù sao sau này cũng không gặp lại, phải cố gắng hôn cậu ta một lần. Hôn vào đâu thì tôi không biết!

” Chụt ! ”

- Tạm biệt!

Tôi không nhớ cho lắm, hình như lúc đó là tôi hôn môi?? Mơ hồ quá!

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

3. Chương 3: Vì Cậu.

Cái tên chap là cái chi tiết DaoDao~ cuồng nhất :33

Được một thời gian, gia đình tôi lại chuyển về nhà cũ. Thật may là trước khi đi bố không có bán nhà... Bố mà bán chắc giờ ở ngoài đường mất!

Để tiện đi lại, bố mẹ đã chọn cho tôi ngôi trường ở gần nhà. Ngôi trường này thực rất đẹp a~ Có vẻ như vừa được tu sửa cách đây không lâu. Vì tôi thấy...rất mới...còn có mùi sơn nồng nặc..

Sau khi biết mình học cùng trường với Diệp Phong, có một cảm giác xấu hổ, muốn đào một cái hố thật sâu để chôn sống xuất hiện trong tôi. Cứ đoán rằng cậu ta sẽ hét toáng lên rồi chửi tôi một trận nhưng không.....gặp tôi - cậu ta đi qua như không quen, thấy tôi - không tỏ ra một chút bất ngờ nào... Có phải tôi đã quá ảo tưởng không?

Tôi đã tự lập ra cho mình một kế hoạch trong lần đó là trở nên gần gũi, thân thiện với Diệp Phong hơn rồi từ từ giúp cậu ta nhớ lại... Và có thể nói, tôi suýt thành công nếu không có cô bạn Trương Mẫn nào đó đến phá... Buồn! Cuối cùng, chỉ thân được thôi, chứ cậu ta chưa có nhớ.

“Bốp”

- Ai zaaaa!! Đứa nào điên đi đánh bà vậy!!!! Đồ đánh lén!!!

Một cú đánh khá “thâm” giáng xuống lưng tôi như kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Nhưng tôi có cảm giác đó không phải từ một bàn tay mà từ một đồ vật nào đó. Dù thế nào, tôi vẫn cực kì hận, cực kì hận!!!

- Tôi có được coi là đứa không?

Giọng nói này thật quen thuộc... Quay ra nhìn, ôi, là cô giáo chủ nhiệm...trên tay cô là chiếc thước bằng gỗ dài.. Tôi biết ngay mà, ngày nào mà tôi không bị đánh bằng chiếc thước ngu si này là thấy nhớ nhớ... Không đánh vào tay cũng vào đầu, nhưng may bà cô còn chút lương tâm, không dùng hết sức mạnh của người đàn bà lực điền...

- Aha, không ạ! Tất nhiên là không ạ! Em nói...con muỗi ạ.... - Tôi giả vờ giơ tay ra đập không khí.

...

Cô vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt đờ đờ sát khí. Biết ý, tôi cúi đầu đi ra ngoài lớp, bỏ ngoài tai tiếng cười rôm rả của lũ bạn khốn nạn!!!

Một phút sau...

- Giơ tay lên! Đứng hết tiết này cho tôi!

- Vâng.

Ồ ồ! Bạn nào ngu si giống tôi để bị phạt thế này~ Tôi tò mò lên lút liếc một phát. Câm nín... Là cậu ta! Tim đập nhanh!! Đã có trường hợp nào chết vì tim đập quá nhanh chưa? Có lẽ tôi là người đầu tiên chẳng?

- Sao sáng nay không đợi tôi đi cùng?

Ai hỏi tôi thế nhỉ? Ngó đông, ngó tây, làm gì có ai ngoài tôi với cậu ta đâu? Chẳng lẽ cậu ta hỏi tôi? Không thể nào! Bình thường toàn là tôi lải nhải bên cạnh Phong thôi, cùng lắm khi nói một câu...gồm hai đến ba tiếng, khi cười...nói chính xác là khoe miệng nhếch lên một chút... Vậy mà hôm nay nói tận tám tiếng! Kỵ

lục! Tôi có nên vui không, vì cậu ta đã nói nhiều hơn vào đúng ngày sinh nhật Uyên Như xinh đẹp, hiền dịu, nét na tôi? (DaoDao~ : thế mà còn bị phạt.)

- Cậu có điếc không?

- À..ừ..à..Tôi..Tôi thấy cậu đi cùng Mẫn Mẫn nên đi trước! Có sao không? - Tôi đã gồng lắm rồi đấy, mà cậu nghĩ cậu quản được tôi saoooo!!

Trầm mặc.....

Trầm mặc tiếp....

Không lẽ tôi mới nói một tí mà cậu đã giận dữ rồi hả? Sao im thế? Để phá tan bầu không khí, tôi đành mở miệng trước trong cuộc thi xem ai cầm giỏi hơn rồi..

- Này!

- Gì?

- Sao bị cô ném ra ngoài này đúng thế? - Đây là tôi đang quan tâm đến cậu đấy, nhớ một ngày, cậu lại lăn ra mất trí nhớ tiếp thì chắc tôi chết!

- Vì cậu.

Choáng váng... Một thoáng đỏ mặt... Bây giờ tôi chả nghe thấy gì hết ngoài tiếng “bịch bịch bịch” phát ra từ lồng ngực. Đáng chết! Cậu thật đáng chết! Làm người ta ngại><>

- Cậu..cậu...ăn nói linh tinh gì đấy! Tôi có làm gì cậu đâu!! *lấp bắp*

- Có.

- Chỗ nào???

- Thấy từ sáng đến giờ cậu rất lạ. Sợ cậu bị làm sao nên ra đây đứng cùng cho cậu đỡ buồn.

Cảm động quá! Muốn khóc..Lần đầu tiên cậu lo cho tôi.. Hôm nay quả là ngày đáng nhớ ><><>

- Sao tự dưng tôi thấy yêu cậu thế này - Vừa nói tôi vừa làm động tác đáng yêu - Quà của tôi đâu? Sinh nhật tôi mà~

- Thảo nào hôm nay đánh son đỏ, thả tóc đỏ.

- Thì sao! - Tôi vuốt vuốt mái tóc, bấm môi lại, hoá ra là cậu ấy có để ý đến mình - Đừng đánh trống lảng! Quà đâu???

- Không có.

- Tại sao??? Tôi nhắc cậu hôm qua rồi mà!!!!

- Hai anh chị kia! Đứng ngoài đấy để tâm sự à!!

Hi! Cái tật mồm to không bỏ được! Bị cô mắng xong tôi mím môi lại luôn, không dám nói gì nữa. Nhớ chọc giận cô thì chạy trăm vòng quay trường mát.

“Reng reng reng”

- Này Như, tao với Nhi định rủ mày đi chơi này! Mừng sinh nhật mày luôn! Mày bao~ - Kiều Ân Như hí hửng chạy ra chỗ tôi nói.

- Mày rủ mà tao phải bao... - Bất mãn, bất mãn quá mà!

- Thì vì sinh...

- Tao không đi đâu! Hôm nay mẹ tao bắt về nhà sớm. - Nhu đang nói, tôi liền ngắt lời. Sợ lắm nếu nó cho một đồng lý do chẳng liên quan hay họ hàng gì với nhau ra thuyết phục tôi.

Đang ngó xuống ngăn bàn xem có bỏ quên gì không thì tôi thấy một hộp quà nhỏ nhỏ xinh xinh được đặt ngay ngắn ở chính giữa, cùng chiếc thiệp được để lên trên.

” Tặng cậu,

Xin lỗi vì không biết nhiều về sở thích của cậu.

Quà kể cả không ưng thì cũng phải dùng cho tôi!

Diệp Phong~ ”

Bên trong hộp quà là một cây bút chì kim màu hồng (đúng màu tôi thích), trên cây bút là hình hàng trăm cậu bé và cô bé nắm tay từ đầu đến cuối. Nhìn kĩ hơn sẽ thấy dòng chữ “Tô Uyển Như”. Thật công phu! Chỉ có người nào ngốc mới không dùng nó thôi!

Ban đầu, tôi cười khê, cố giữ một chút hình tượng người con gái duyên dáng, nhưng chỉ ba giây sau, tôi cười lớn, cười rất thoải mái, còn có vài giọt nước mắt nữa này. Cậu bạn thanh mai trúc mã của tôi thật đáng yêu mà!

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

4. Chương 4: Giản Miêu

Nhằm pr cho Giản Miêu :3 Truyện của bạn mình :D Chưa tả chi tiết để có đất cho nàng ấy :33

Tự dưng tôi lại nhớ năm tổ chức sinh nhật ở trường cũ (tức nơi mà Như chuyển đi vì bố bạn công tác ấy). Lần ấy, mọi bất ngờ tôi nhận được đều nhờ cô bạn Giản Miêu. Hai chúng tôi cực thân luôn, giống như tôi với Nhu và Nhi vậy. Vì từ khi chuyển vào lớp, tính tôi rất nhát, sợ bản thân sẽ gây ấn tượng xấu khiến mọi người ghét. Ngày qua ngày, tôi đều một mình như thế, ngồi ở góc lớp (cũng vì nó gần cửa sổ) học bài, hết tiết thì lấy đồ ăn trưa mà mẹ chuẩn bị sẵn, đến việc xuống canteen tôi còn ngại nữa là... Rồi một hôm, Giản Miêu đã bắt chuyện với tôi:

- Chào cậu! Mình là Giản Miêu.

- Chào..Mình là...

- Tô Uyển Như! Đúng không? Từ hôm cậu giới thiệu, tớ đã nhớ kĩ lắm rồi.

- Vì...vì...sao vậy?

- Tên cậu khiến tớ có cảm giác rất đặc biệt!

Tính cách cậu ấy khá cởi mở và thoải mái nên dần dần, tôi cũng không còn ngại ngần nữa. Và thời khóa biểu của tôi cũng đã thay đổi:

Sáng - hai đứa học bài chung

Trưa - xuống canteen ăn, hay hôm nào lười quá thì chia đôi đồ ăn mà mình có =)))

Và nhờ cậu ấy, bây giờ tôi cũng thay đổi hẳn. Không còn rụt rè như xưa, thấy bạn mới lao đến chào luôn. Đây hẳn là một thành tích đáng nể đấy chứ! ~

Đến hôm nghe được tin tôi chuyển đi, Miêu Miêu không mít ướt mà rất bình tĩnh và dặn dò tôi một cách chu đáo, giống như mẹ với con vậy:

- Đi thì phải luôn nhớ đến tình bạn của chúng ta nghe chưa. Quên tớ sẽ đâm cậu!

- Dạ nhớ!!!

- Còn nữa, chat thường xuyên nhé, tớ không đổi số đâu.

Đừng nghĩ chúng tôi có tình ý, vì chúng tôi luôn coi nhau như chị em trong nhà, luôn yêu thương nhau như vậy đấy. Quả thực, Giản Miêu là người kiên cường nhất mà tôi biết. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy khóc cả! Hay là do tôi quá vô tâm?

Hôm nay , sinh nhật tôi, Giản Miêu đã gửi cho tôi một lời chúc mừng sinh nhật và nói xin lỗi vì hoạt động ở trường cậu ấy đang gặp rắc rối, cần Miêu Miêu giải quyết nên vẫn chưa có thời gian mua quà tặng tôi.

” Trời!! Tôi cần gì quà chứ?! *tớ chỉ đòi quà bọn vô lại ở trên lớp thôi, cậu là mẹ tớ, ai dám đòi chứ* Miễn là cậu không quên tình bạn của chúng ta là tớ vui a~ ”. - Send.

Nhiều lúc tôi tự hỏi không biết bây giờ cậu ấy ra sao? Và điều tôi thắc mắc nhất chính là...ĐÃ AI THẤY CẬU KHÓC CHƯA??

...

- Òa!!!

- Hừ. Cậu rất có khiếu làm mất hứng người khác đấy.

- Không phải cậu định làm tôi giật mình ư?

-...

Từ khi đang nhắn tin cho cô bạn Giản Miêu, tôi đã nghe thấy tiếng bước chân rồi. Diệp Phong thật thất bại a~

- Muahahaha~ Biết ngay mà~~

- Bỏ qua! Làm gì đấy?

- Nhắn tin. - Trả lời xong, tôi trở mặt ra nhìn Phong. Nhưng cậu ta có vẻ là đợi tôi nói nốt. Cơ mà tôi trả lời xong rồi còn đâu?

Bốn mắt nhìn nhau... Nhìn muốn khô cả mắt... Tôi muốn chớp mắt! Lại tiếp, người thua cuộc trong mọi cuộc đấu giữa hai đứa luôn là tôi! Hầy!

- Còn muốn hỏi gì nữa??

- Nhắn với ai?

- À! Sao không nói sớm! Nhắn với Giản Miêu ấy.

Mặt cậu ta nghệt ra. Tôi nói gì sai sao? Cậu cũng biết tôi biết tôi không thông minh mà, nói rõ ra coi!!!

- Là ai?

- Là bạn ở trường cũ của tôi, xinh lắm đấy, tốt bụng nữa. Cậu không biết sao?

Mặt cậu ta đen sì luôn, y như cục than vậy... Chắc tôi sai thật luôn rồi...

- Cho tôi xin lỗi. Tôi quên mất cậu không học cùng tôi! Xin lỗi mà!! Đừng đi! Đợi tôi với!!!

——&&——

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

5. Chương 5: Mưa.

Tâm trạng! Rất ư là tâm trạng!!

~~

- Dậy đi nào cô nương! - Mẹ tôi gọi với giọng điệu không mấy thoải mái. Biết là không dậy thì sẽ bị nghe “Bài ca đi cùng năm tháng” nhưng tôi quyết không rời giường. Giác quan thứ sáu của tôi nói rằng hôm nay rất xấu.

- Một là con tự dậy.

Hai là mẹ sẽ ĐI LÊN.

Nghe dứt câu, tôi bật dậy luôn, nếu để mẹ lên chắc tôi khỏi thấy ngày mai luôn. Là một đứa con gái nhưng tôi không chăm chỉ mà cực bừa luôn. Cho nên...phòng như bãi rác công cộng. Nhìn chung, quần áo không phải trog tủ mà có bộ thì dưới gầm giường, bộ thì nằm vắt vẹo trên nóc tủ...

Tôi uể oải tiến về phía cửa sổ để nhìn bầu trời. Y như linh cảm của tôi, trời cực xấu, có thể sẽ mưa rất to đấy. Có thể nói, tôi là đứa sống theo thời tiết, trời đẹp, tôi sẽ vui, mà trời xấu thì tôi chỉ muốn ở nhà thôi.

Tại trường H.

- Ní hảo Như Như - Nghiên Nhi lên tiếng khi thấy tôi xuất hiện ở cửa lớp.

- Ân yongg babei - Đây là giọng Nhu Nhu.

Tôi không để tâm, lao luôn vào bàn nằm ngủ, chúng nó thấy vậy liền lo lắng đến xem.

- Sao thế babeii?? Ốm à?? - Vừa nói, nó vừa hất mái tóc ra một cách tàn bạo để sờ trán. - Hơi nóng một chút. Xuống phòng y tế không chừng?

- Kệ đi. Cho tao ngủ tí nhé. - Tôi cố gắng nói với giọng bình thường nhưng có vẻ fail.

- Hay mày buồn vì Phong hôm nay không đi học?

Diệp Phong không đi học hả? Giờ tôi mới biết! Ôi, mệt hơn lúc này gấp hai lần rồi. Trong lòng tự nhiên lại cảm thấy buồn buồn. “Kệ má nó” Tôi tự nhủ với bản thân.

Nằm được một chút. Tôi nghe tiếng bàn tán của bọn con gái đàn lộn qua lộn lại phòng y tế.

- Mày biết không? Hôm nay Trương Mẫn lớp bên cũng nghỉ đấy. Diệp Phong lớp mình cũng nghỉ. Có khi nào.. - Cô bạn này chưa nói xong lại có người khác chen vào.

- Bọn mày!!! Lúc này tao thấy Mẫn Mẫn với Phong đi với nhauuu!!

“Chắc cậu ta nhìn nhầm rồi” Trong đầu tôi xuất hiện câu nói này, vì ban này, tôi còn nhận được tin nhắn từ Phong cơ mà.

10’ trước.

“Này Như, hôm nay tôi nghỉ học. Xin hộ.”

“Ừ” - Tôi nhắn lại vồn vện một chữ. Không phải giận mà tôi mệt.

“Nhà có việc.” - Cậu ấy nhắn. Có khi nào cậu ấy hiểu lầm rồi không? Dù trong người khó chịu cực kì nhưng tôi vẫn mỉm cười. Đang soạn tin nhắn trả lời thì tôi hình như xỉu đi mất.

- Như Như!!!!

Bị làm phiền, tôi chậm chạp mở mắt ra, khuôn mặt lo lắng của Nhi và Nhu xuất hiện. Vậy mà tôi cứ nghĩ đó là Diệp Phong. Chắc mệt quá mà tôi bị hoang tưởng rồi. Nở một nụ cười nhạt thay cho câu nói tôi ồm để chúng nó có thể yên tâm đi về lớp.

“Rào rào”

Mưa rồi ư? Hình như tôi quên mang ô thì phải. Kệ thôi.

- Tô Uyển Như. - Cô giáo nói.

- Dạ?

- Em bị sốt rồi, cần giữ sức khỏe. Hiện giờ em đang rất yếu.

- Vâng ạ.

Vấn đề tôi lo lắng nhất là đi về kiểu gì đây?

Đứng ngoài cổng trường, tôi mong trời có thể tạnh một lúc. Nhìn một hồi, tự dưng tôi thấy mưa cũng đẹp đấy chứ.

- Tạnh rồi. Đi thôi.

“Ồ ào” Kìa! Vừa tạnh kia mà. Tôi lại đành chạy đến cửa hàng kia để trú. Dù sao trước đó có một chiếc ghế.

Tôi hiện giờ một đồng cũng không có nên không thể giả vờ vào đó mua cái gì rồi trú nhờ.

Chuyển tầm mắt sang cửa hàng quần áo đối diện. Vốn định quay đi chỗ khác nhưng hình bóng của một người con trai khiến tôi dừng lại. Là cậu...Diệp Phong. Và bên cạnh cậu không ai khác...Trương Mẫn. Gia đình bạn việc đây ư? Tôi rút điện thoại, vào danh bạ, tìm dãy số có tên “Soái ca của Như ~”.

- Alo.

- Alo, Phong à?

- Ủ. Tôi đây. Có việc gì sao? - Tôi mong trong câu nói ấy có một chút bối rối nhưng điều tôi nhận được là sự lạnh nhạt.

- Cậu đang ở đâu vậy? - Mặc kệ câu hỏi của Phong, tôi chỉ muốn biết có thực là cậu đang lừa dối tôi không!!!

- Bị ngốc à? Tất nhiên là nhà rồi.

Nhà...ở nhà... Tôi tự cười bản thân mình. Đúng! Tôi ngốc mới tin lời cậu.

- Này! Cậu có sao không?

- Không sao. Tạm biệt.

Tôi quyết định đi về nhà mặc dù trời đang mưa rất to. Biết sao không? Vì như vậy, mọi người mới không biết rằng mình đang khóc, mưa và nước mắt sẽ hòa thành một.

~~

Xin phép được ngược :v

Đừng hỏi vì sao nhanh :<>

Vote và cmt cho DaoDao~ với ><><>

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

Bài này hợp tâm trạng :’<>

s:// [.youtube.com/watch?v=eHir_vB1RUI](https://www.youtube.com/watch?v=eHir_vB1RUI)

6. Chương 6:

Các cậu đọc sao không còm và vote cho Dao TT^TT

~

Ngày hôm sau, tôi thực sự đã liệt giường rồi. Với tình trạng sốt cao, cảm lạnh, ăn được một chút lại ói hết ra thì tôi không thể đến lớp. Nếu đến không khác gì giết bạn bè mà không cần dao.

Từ sáng đến giờ, tôi hết nôn lại ngủ, ngủ lại nôn, tự hỏi phải làm gì giết thời gian. Lôi chiếc laptop mới tinh được “giấu” trong tủ ra, tôi định bụng sẽ lướt web trộm cho đỡ chán.

Thói quen đầu tiên khi lên mạng của tôi luôn là vào facebook rồi sao đó mới đọc báo,..v.v..

” Thông báo: 0 tin - Chẹp! Tôi chả đăng gì hết ngoài mấy avt muôn thuở, một cô gái với mái tóc đen cười tít mắt với camera. Không hiểu tôi lập acc làm gì...

Tin nhắn: 3 tin - Bọn này làm màu quá. Sao không nhắn vào điện thoại cho tôi! Biết tôi ít lên rồi mà...

Lời mời kết bạn: 1 người - Lại ai đây? Tôi nhớ là xóa hết rồi mà. ”

Bỏ khớp các ngón tay, vặn vẹo một hồi tôi bắt đầu mới hộp tin nhắn ra kiểm. Tôi cảm giác giống như mình ra chiến trận không bằng...

Tin nhắn 1:

21:10’

[Kiều Ân Nhu] : Ê babeì, ăn ở kiêu gì ồm vậy?

[Kiều Ân Nhu] : Nào có va chạm đầu không mà tự dưng đang mưa vẫn cố lết về?

[Kiều Ân Nhu] : Lại còn tắt điện thoại !!

[Kiều Ân Nhu] : Mà chán sống hả!!!!

10:33’

[

Tô Uyển Như] : Tao chán sống rồi a

[Tô Uyển Như] : Mà đợi đi, bao giờ khỏi tao giết mà!!!

Tin 2:

21:45’

[Hà Nghiên Nhi] : Con điên! Chập mạch rồi hả!!! Tắt máy làm gì!!

[Hà Nghiên Nhi] : Không thèm rep ib luôn...

[Hà Nghiên Nhi] : Mà được lắm!!

10:35’

[Tô Uyển Như] : Bị đến kì hả conn! Khó ở thế!! Tao không onl sao reppppp

[Tô Uyển Như] : Mà mới bị chập mạch ý!!!!

Tin 3:

0:13’

[Diệp Phong] : Xảy ra chuyện gì rồi?

[Diệp Phong] : Sao lại tắt máy?

10:38’

[Tô Uyên Như] : Tôi thích. Cậu quản được tôi sao?

[Tô Uyển Như] : *icon mặt cười*

Thật không hiểu nên vui hay buồn khi thấy cậu ta nhắn tin cho tôi. Đây là sự lo lắng hay thương hại? Giờ mới để ý, hóa ra điện thoại tôi đã tự động tắt nguồn vì hết pin. Vứt tạm sang một bên đi, để tôi giải quyết nốt vấn đề kết bạn kia đi.

[Phong Hàn đã gửi cho bạn một lời mời kết bạn.]

A~ Tôi nhớ acc này. Bạn Phong Hàn gì đó đã mấy lần gửi kết bạn với tôi nhưng vì không quen biết nên tôi từ chối tuốt. Không ngờ cậu ấy vẫn kiên trì đến giờ này. Thật bá đạo! Bây giờ tôi cũng khá rảnh, vào trang cá nhân cậu ấy chơi.

Muốn bùng cháy!!! Có nhất thiết cậu ta phải giống tôi thế hay không! Cả tường nhà chỉ có đúng một tin “Anh ấy đã lập Facebook ngày xx/yy/xyxy”, đến cái avt cũng không thêm đặt. Hóa ra cũng có người còn “hấp” hơn tôi...

“Ting!”

Giật cả mình! Có người chat với tôi! Mỗi lần như thế này thật muốn chết...

10:59’

[Phong Hàn] : Cuối cùng cậu cũng chịu đồng ý kết bạn =)

Nhắc đến tào tháo, tào tháo xuất hiện luôn. Có cần linh vậy không!!!!

[Tô Uyển Như] : =) Tớ quen bạn à?

Xin lỗi vì có hơi làm tụt hứng...nhưng ít nhất cậu cũng phải cho tôi biết cậu là ai...có ĐẸP TRAI hay không chứ...

[Phong Hàn] : Chào! Tôi là Phong Hàn lớp bên cạnh.

Là cùng lớp với Trương Mẫn ấy hả? Tôi thù, tôi hận!!!

[Tô Uyển Như] : Ừ.

[Phong Hàn] : Cho tôi số cậu được không?

Tự dưng, cảm giác đầu tôi rất đau, như có ai dùng búa gõ mạnh vào vậy. Phải nghỉ ngơi thôi, khó chịu quá! Vì vậy, tôi trả lời qua loa cho xong chuyện với cậu ta, không thể nghĩ ngợi gì nữa rồi.

[Tô Uyển Như] : Ừ ừ, đây 016xxxxxxx. Tôi off đây.

Chưa đợi Phong Hàn trả lời, tôi di chuột đến biểu tượng X đỏ chói ở góc trên cùng rồi nhanh chóng đóng laptop lại. Ngủ thôi.

Nhưng Như Như đâu biết được rằng, ở bên kia “máy tính” đang có người cười như một thằng điên vừa trốn trại và cô cũng đâu biết, sau khi đọc được dòng tin nhắn trả lời của cô, khuôn mặt ai đó không tự chủ đen sì như bị ai cướp mất đồ vật quan trọng nhất, thậm chí cậu còn tự hỏi: Icon mặt cười này là có ý gì?

~~

Hơi ngắn, vote comment cho DaoDao~ nhaaaa :****

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

7. Chap 7: Không Biết...

Xie xie :D

Cuối cùng, sau mấy ngày vật vờ ở nhà, tôi cũng đã khỏi bệnh. Thật lạ! Đây là lần đầu tiên tôi bệnh lâu như vậy đấy! Chính vì thấy tôi mãi không khỏi, mẹ tôi - chính Tô phu nhân đã lập ra một thực đơn tắm bổ khiến tôi cảm thấy tương lạ mình cực kỳ mệt. Giống như thực đơn cho heo vậy... Ăn không ngừng! Mặc dù sở thích lớn nhất của tôi là ĂN nhưng cái này có điều hơi quá...

Và ngày đó đã đến, ngày mà con người ta thay đổi, tôi cũng vậy!!! Tôi đã thay đổi! Nhờ ăn như một con heo mà tôi đã tăng được....tận....1kg... Khóc thành suối TT ^ TT a!

Nghe nói lần này đi học sẽ được chào đón rất hùng hậu, có một chút gọi là háo hức, nhưng phần lớn là tôi không muốn đi học... đi học lại thấy cậu ta... Tức chết đi được!!! Cậu ta dám nói dối tôi cơ đấy! Thế mà ngày xưa...

” - Phong, tớ thấy đàn ông hay nói dối lắm!

- Sao lại thế?

- Tớ đoán thế! Tớ xem trên phim hay thế.

- Hấp vừa thôi...

- Nhớ về sau cậu cũng nói dối tớ thì sao??? Thì sao??

- Muốn biết như thế nào thì phải đợi đến sau này.

Nghe đến đây, tôi bủ lu bủ loa lên khiến Diệp Phong phải nhăn nhó đành chờ.

- Rồi. Tôi chờ sau này không nói dối cậu. Nếu tôi nói dối cậu thì hai đầu gối tôi bằng nhau.

Lúc đó, tôi đã thấy sai sai ở đâu đó rồi nhưng với con bé mới tí tuổi lại còn đại trai như tôi thì điều này không quan trọng.

Và đến giờ, tôi đã hiểu lời hứa ấy sai chỗ nào rồi. ĐẦU GỐI CỦA AI CHẴNG BẰNG NHAU CƠ CHỨ!!!! Không lẽ cậu ta sợ bị kì thị vì khác người nên đã nói dối tôi? Rõ như ban ngày rồi còn gì -_-

- Oh shittt!!! (Hơi bậy xúu :3)

Tôi...vừa...giảm...phải...PHÂN CỜ HÓ!!!! ĐỪNG ĐỂ BÀ MÀY TÌM RA MÀY NHÉ ĐỒ CON CHÓ!

Buồn quá, từ sáng đến giờ tôi đã xui lắm rồi. Ngủ dậy, mắt nhắm mắt mở bước xuống giường thì vấp phải hộp đồ chơi từ tỷ năm trước, vì vậy nên tôi đã tặng đất mẹ một nụ hôn chào buổi sáng không được thơm tho cho mấy. Tạm biệt “mẹ”, tôi đi lấy đồng phục để thay, tìm hoài không thấy, có khi nào mẹ lại lấy tặng con chó hàng xóm không?! Không thể nào! Xuống hỏi mất 15’ thì mới vỡ ra rằng, mẹ tôi để sẵn trên giường cho tôi, khi ngủ, tôi đã vô tình “đặt” nó dưới gầm giường. Nhờ công cuộc “truy tìm kho báu” mà tôi sắp muộn học.... Giờ ra đường mà thấy ai kêu một tiếng đen đui thì chắc tôi đến tát cho vài phát, hét: “Đen bằng tôi không!!!!”

Hậm hực đến trường, tôi đụng ngay con chó Cupid của ông Trần. Biết tại sao nó lại có tên như thế không? Vì nhờ nó mà hai ông bà Trần gặp được, thường theo trong truyện : hai người sẽ ngại ngùng,...bla..bla. Nhưng sự thật, họ cãi nhau như chó với mèo về việc “Con chó chắn đường tôi thì tôi đá nó ra!” “Sao anh lại đá!! Không bằng cầm thú!!! Anh phải bế nó sang một bên chứ! Anh làm thế nhờ nó đau thì sao!!” “Cô đi hỏi nó xem nó có đau không!” Nói thật, tôi không hiểu sau đó thế nào mà ông bà Trần có thể yêu nhau và dẫn đến hôn nhau...hiện tại vẫn chưa ly hôn...

Tâm trạng không vui, cực kì không vui nên tôi quyết định gạt việc học hành sang một bên, ngồi xuống tâm sự với Cupid. Kể chuyện từ trên trời xuống mặt đất, từ chuyện xui xẻo đến chuyện bị “lừa dối” (em yêu điên đến nỗi làm quá vấn đề rồi :3).... Thỉnh thoảng, nó kêu “ư ừ” như hiểu ý tôi, nên tôi hứng quá, nói như cái máy.

.10’sau.

Nói đến nỗi không còn gì để nói nữa. Cái mỏ của tôi cũng mỏi rồi, tôi buồn bã tạm biệt Cupid. Tiến về cổng trường, tôi nhìn thấy một chàng trai đẹp trao hết sức đang tiến về phía tôi. Ôi ôi!! Hạnh phúc a~~ Khoảng cách càng gần, tôi thấy anh chàng kia càng quen...

- Tô Uyển Như! Sao cậu vẫn còn đứng ngoài này?!

Ừ ôi, mới nghỉ học có mấy ngày mà cậu ta cao dữ dội hơn rồi. Tẹo nữa phải hỏi bí kíp mới được!

- Quan tâm làm gì? - Nhớ rằng tôi vẫn đang giận cậu ta, à, cậu ta chính là Diệp Phong ấy. - Bỏ tay ra đã! Đau gần chết a !!!!

Bàn tay đang nắm cổ tay tôi dần buông ra. Ngay lập tức có một bàn tay khác nắm. Tay tôi là cái tay công cộng chắc. Ngẩng mặt lên, tôi thấy...OIMEOI... Một bên là Diệp Phong, một bên là...ai đó..tôi không quen.

- Đi theo tôi. - Diệp Phong nói. Tôi nhìn bên phải.

- Tại sao cô ấy phải đi với cậu. - Bạn nam kia nói. Tôi nhìn bên trái.

Đột nhiên, tôi cảm thấy một luồng ám khí đang vây quanh đây...Này!! Tôi mới khỏi ốm, đừng để tôi lại vào viện vì bị điện giật chứ!

Khẽ lên tiếng phá vỡ bầu không khí đáng sợ.

- Cho tớ hỏi, cậu là ai? - Quay qua bên trái, nhìn thẳng vào mắt bạn nam kia. Có vẻ như nghe tôi hỏi, một tia buồn bã cùng với sự thất vọng xuất hiện nhưng điều đó nhanh chóng biến mất. Cậu ta nở nụ cười với tôi, nhưng đó là nụ cười đau khổ kia mà... - Tôi là Phong Hàn, không nhớ tôi ư? Cậu cũng đã cho tôi số điện thoại của cậu. - Tôi đã nhớ ra rồi, thực đẹp trai! Trái ngược với bề ngoài có phần hơi cứng đầu, ngang ngạnh của Diệp Phong, cậu ta nhìn hiền hơn nhiều (xin được bí mật ngoại hình của Hàn ca~).

- Bây giờ nhé, Tiểu Hàn, cậu cứ vào lớp đi, có gì tí nữa gặp nhé. - Nghe tôi, cậu ta quay đi, nhưng có vẻ hơi còn lưỡng lự. Kệ đi ~

- Còn cậu, có gì nói đi a~

- Khỏi hẳn chưa?

- Rồi ~

- Sao lại để bị ốm?

- Vì tôi thích...

- Ngốc.

Bực , bực!! Là do cậu chứ do aiii!!

- Đúng! Ngốc mới bị cậu lừa! - Tôi nhin hết nổi rồi. - Rõ ràng cậu bảo tôi là cậu ở nhà nhưng lại đi chơi cùng Trương Mẫn!!

Cậu ta không ngờ là tôi nói như vậy. Có vẻ như chưa tỉnh táo, tôi được nước nói tiếp.

- Thích Trương Mẫn thì quan tâm cậu ta nhiều vào. Đừng để ý đến tôi!!! Cậu chỉ khiến tôi thêm ảo tưởng... Sao lại làm như vậy??? (Làm như vậy là tỏ ra quan tâm đến Như Như ấy)

- Tôi...tôi không biết.

VOTE và MENT các bạn đáng yêu nhé :D : D DaoDao~

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

8. Chương 8: Tìm Ra Sự Thật.

Đây là mạch suy nghĩ của Diệp Phong khi bị Tô Uyển Như “chửi” một hồi nhé =))))

Nghe cô nói như vậy, anh cũng tự thấy bản thân mình thật kì lạ.

Sau lần cãi tay đôi với cô bạn mới, anh có cảm giác như hai người đã quen nhau từ lâu. Vì thế, càng ngày anh càng muốn gần gũi với cô, muốn quan tâm đến cô. Cảm giác này là sao? Nhưng chưa ra tay, cô đã tự đến làm quen với anh. Hạnh phúc trào dâng ~ Nói thật, rất nhiều lần anh tự kiểm chế để không thể hiện khuôn mặt thỏa mãn trước mặt Uyển Như.

Nhưng...anh còn có cô nàng thanh mai trúc mã - Trương Mẫn. Thực ra, đó là bố anh bảo, chứ anh đã sớm quên mất tên cũng như khuôn mặt của cô ấy. Mỗi lần đi chơi với Trương Mẫn, anh đều thấy thật phiền phức!

Hôm đó là sinh nhật Trương Mẫn, anh thực không quan tâm, vẫn muốn đến trường trêu chọc cô gái kia hơn nhưng bố anh lại bắt phải nghỉ học để đưa Mẫn đi chơi. Xì! Có người cha nào nói việc học KHÔNG QUAN TRỌNG bằng đi chơi không?!! Lấy chiếc điện thoại, người anh nghĩ đến đầu tiên là Tô Uyển Như, anh liền nhắn tin cho cô, nhưng có cảm giác cô trả lời rất lạnh nhạt. Giận gì anh sao? Cảm giác lo lắng trĩu dậy. Anh nhắn thêm “Nhà có việc.” Đúng! Bạn không nhìn nhầm đâu, chỉ vồn vện ba từ ấy thôi... để giải thích. (Có đứa nào giải thích lại sai sự thật không con~)

Đến chiều, anh nhận được cuộc gọi từ Như, không như mọi ngày, anh chắc chắn sẽ vui, lần này, anh lo sợ! Nghe cô hỏi mình đang ở đâu, anh lưỡng lự một chút nhưng vẫn trả lời ở nhà.

Tắt máy, anh thở dài nhìn cô gái bên cạnh. Chẳng hiểu đang cảm giác gì nữa. Nửa vui vì Uyển Như chịu quan tâm, nửa tức cười vì lại không thể nói thật với cô ấy. Nửa muốn về nhà để thoát khỏi Trương Mẫn, nửa muốn làm tròn trách nhiệm con trai ngoan, bạn thân tốt.

Biết được tin từ hai người bạn thân của Uyển Như rằng từ lúc ở trường, cô đã sốt cao, rồi lại còn dầm mưa về nhà. Anh thực lo lắng, cuống cuồng hết gọi điện lại nhắn tin cho cô, cuối cùng cô lại tắt máy. Trong thời điểm này, đáng lẽ anh phải thật bình tĩnh nhưng có thể làm được điều ấy thật khó! Chợt nhớ ra, Tô Uyển Như cũng có lập tài khoản Facebook, anh nhanh chóng gửi cho cô tin nhắn. Và nhận được một câu trả lời kèm icon mặt cười. Mà câu nói kia cũng không vui vẻ gì. Lúc ấy, anh đã nghĩ “Hay cậu ấy biết mình nói dối?”

Và quả nhiên là vậy! Bây giờ anh tin chắc chắn Tô Uyển Như biết anh nói dối rồi! Anh muốn giải thích lắm nhưng không thể...

Vào thời điểm này, anh đã nhận ra một điều: Anh có tình cảm với Tô Uyển Như. Luôn có cảm giác muốn che chở cho cô, muốn bảo vệ cô, muốn thấy cô cười... Chắc chắn 100% rồi... Nhiều khi anh thấy Như Như giống người bạn thời thơ ấu của anh hơn, vì trái tim anh nói với anh như vậy.(Thằng điên =)))) Nhất quyết anh sẽ điều tra vụ này! Và anh sẽ sớm lấy lại được kí ức năm xưa mà thôi! Muahahaha~

“Hôm nay, chính là ngày lành tháng tốt baby ạ ~ Anh sẽ tìm ra sự thật để giải mã nghi vấn của bản thân ~ Kể cả lục tung cái nhà ~ Hahaha ~” - Đây chính là màn tự kỉ của Phong cửa cửa với...con gấu bông...

Trước tiên, anh quyết định tiến về phòng của bố mẹ, anh tìm mọi góc ngách xem liệu có tấm ảnh nào chụp anh với cô bạn đó không. Và kết quả, chẳng thấy gì ngoài mấy quyển sách, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên nhất đó là tên của cuốn sách “Cách để sinh được con trai”!!!! Mẹ ơi!!!! Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu anh “Cần lấy sách sinh ra và giảng lại cho bố mẹ hiểu hơn...” Mà nhớ ăn đòn? Nhà anh được cái sĩ diện cao vút luôn ~

Sau đó, anh tiến về căn phòng của mình. Anh có niềm tin mãnh liệt về nơi này!

.1h sau.

Trước mặt bạn, không ai khác, người có khuôn mặt trắng trẻo nhưng đầy mồ hôi.....cả chiếc áo anh đang mặc cũng ướt sũng...

Có lẽ cách này không khả quan... Anh nằm lên giường với ý định sẽ nghỉ ngơi một chút rồi xuống nhà kho xem sao.

” - Này! Cậu bị làm sao đấy? - Giọng nói trong trẻo của một bé gái vang lên.

Trước mắt anh là hai đứa nhóc đang cùng chơi xích đu. Vẻ mặt của cậu nhóc hình như đang tức điều gì đó, im lặng ngồi khoanh tay, mặc cho cô nhóc bên cạnh cứ mè nheo mãi.

Anh nheo mắt để nhìn rõ hơn dung mạo của cậu bé kia. Ôi thần linh ơi! Là anh đó! Nghe mẹ kể ngày xưa anh đẹp trai rồi đáng yêu lắm mà, sao giờ nhìn mặt lại “khó ỡ” thế kia? Chuyển tầm mắt sang bên cạnh, cô bé này chỉ khiến anh nhớ tới Tô Uyển Như mà thôi... Nhìn cách cô bé giận dỗi kia... Thật giống!

- Tớ thề! Hôm nay Tô Uyển Như tớ không đập cậu một trận! Tớ không còn là Tô Uyển Như nữa!

Khi đang chuẩn bị rời đi, anh bỗng giật mình, anh vừa nghe từ chính miệng cô nhóc nói cô là Tô Uyển Như sao? ”

- Phong con! Phong!

- Dạ? - Tôi tỉnh dậy. Hóa ra đó chỉ là giấc mơ...

- Con rửa tay rồi ăn cơm thôi.

- Vâng ạ.

Ngồi xuống bàn, anh cảm thấy đây chính là lúc để hỏi về chuyện kia.

- Bố, mẹ, con muốn hỏi một chuyện. Được không ạ?

- Được chứ.

Hít thở thật sâu.

- Trương Mẫn không phải là thanh mai trúc mã của con như lời bố nói đúng không ạ?

- Sao..sao con lại hỏi vậy? - Về mặt của mẹ anh biến sắc nhưng bà rất nhanh giữ được bình tĩnh.

- Bố mẹ trả lời đi.

- Đúng. Con bé Tô Uyển Như mới là bạn từ nhỏ của con. Nhưng con bé đã...

- Con chỉ cần biết vậy thôi ạ. Nhà mình dùng bữa thôi ạ. - Anh thực sự không muốn nghe nữa, kể cả Uyển Như có từng suýt giết chết anh cũng chẳng sao. (Đoán giở đẩy con trai)

Cả ngày hôm đó, trên môi chàng trai kia cả ngày đều giữ một nụ cười. Đó là nụ cười mãn nguyện.

Thấy sao mấy nàng ? :33

Truyện mới của tớ nè :* :.* :.*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

9. Chương 9:

Đừng bỏ Dao :’< hứa=“” sẽ=“” up=“” đều=“” :’3=“”>

Lời kể của Tô Uyển Như =D =D Muốn đổi sang lời au mà sợ rồi =)))

Như mọi ngày, tôi vẫn đặt chuông báo thức lúc 6h và dậy lúc 7h kém.... Sau đó, chắc ai cũng biết, tôi phải vắt chân lên cổ mà chạy!!!! Nhưng tôi không hiểu....vắt chân lên thì chạy kiểu gì? Người xưa cũng lạ hết sức... Quay lại vấn đề chính, thì mọi chuyện vẫn như bình thường nhưng...tôi không còn sang rủ Diệp Phong như trước nữa. Sau chuyện đó, cậu ta cố tình tránh mặt tôi, mà tôi cũng ngại, vậy nên tình hình bây giờ là như vậy đó...

Đồng thời, cậu bạn Phong Hàn gì gì đó cứ suốt ngày bám lấy tôi. Thực ra, không hẳn là bám....chỉ là quan tâm quá mức ư? Chúng tôi thậm chí còn chưa nói chuyện với nhau quá hai lần. Sáng nào cậu ta cũng sang lớp tôi kèm một túi đồ ăn sáng - tất nhiên là mỗi hôm một thứ, đến giờ ra chơi hay giờ nghỉ trưa cũng đều xuất hiện trước mắt tôi. Thậm chí có hôm giáo viên còn chưa ra ngoài, tôi đã thấy cậu ta xuất hiện. Đã ai nghe câu “Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” chưa? Đó, dần dần tôi cũng quen về sự có mặt của cậu ta, với cả tôi cũng muốn Diệp Phong ghen. Hí hí ~ Ghen đi ~ Ghen đi a ~ Nhưng có vẻ tôi chưa hiểu ra mấu chốt của vấn đề, nếu cậu ấy - Diệp Phong không thích Trương Mẫn mà thích tôi thì phải nói ngay chứ! Đàng này, hơn tuần kể từ hôm đó rồi...Ừm...Tôi đưa tay lên sờ sờ cảm rồi chìm trong những suy nghĩ của bản thân.

- Này ! Này ! - Ai đó vừa gọi vừa lấy tay cốc vào đầu tôi.

Hừ!! Lại cô giáo ư? Chết mất!

- Dạ, em xin lỗi cô ạ. - Chưa thèm nhìn xem đó là ai, tôi liền nói như vậy, nhớ lại như lần trước...

- Hahahahaaa ! - Một tiếng cười sảng khoái vang lên nhưng ngay lập tức, khuôn mặt ấy lại trở về trạng thái ban đầu, cất tiếng nói - Cô ư?!

- Dạ, em xin lỗi thầy - Từ nãy đến giờ tôi chỉ cúi đầu, ai dám ngẩng chứ... Nghe được giọng điệu này hơi hơi quen nhưng tôi vẫn đoán là thầy, hẳn là thầy đang tức giận vì tôi lỡ đổi giới tính của thầy...

- Không trêu cậu nữa. Ngẩng mặt lên đi Uyển Như. Xem ai này.

Tôi ngẩng lên, ngay tức khắc, con người đứng trước mặt tôi liền làm động tác ... đáng yêu, nhưng đa phần là buồn nôn... Cố gắng cười, nhưng khó quá. Tôi mắc ói!!!! Đẩy người cậu ta ra, tôi chạy thục mạng về phía nhà vệ sinh!!!!

- Oimeoi~ Thoải mái quá - Nôn ra hết bữa trưa quý giá rồi nhưng còn đỡ hơn là không ra được...

Đi ra chỗ rửa tay, nhìn lên gương, tôi thấy bên cạnh mình là một người con trai với ngũ quan nói chung là đẹp. Cơ mà sao lạnh lùng thế? Thư giãn đi bạn nam ơi ~

1s.

2s.

3s.

- Aaaaaaaaaaaaa!!!!!! Biến thái!!!!!! - Tôi hét lên. Cậu ta liền lấy tay bịt mồm tôi lại, với bản mặt...còn lạnh hơn lúc nãy nhưng xen trong đó có một chút giận dữ thì phải...

- Sao cậu ở đây? - Giọng tôi có chút run run.

- Đây là nhà cậu chắc? - Cậu ấy tỉnh bơ trả lời tôi.

- Nhưng đây là nhà vệ nữ mà...? Hay cậu bị GAY? - Tôi cố nhấn mạnh từ GAY để trêu tức cậu ta. Ồ hớ! Mặt đen thùi lùi luôn.

- Này, mới mấy ngày không gặp tôi nên nhớ phát điên luôn à? Đây là nhà vệ sinh NAM.

Cậu ta vừa nói vừa nhái giọng tôi lúc nãy, nhấn mạnh từ NAM. Hừ. Ta không chấp người. Nheo mắt để nhìn rõ, đến gần cậu ta để nhìn rõ hơn, dí mặt vào nhau để nhìn rõ hơn nữa. Ứ chà chà! Mới HƠN TUẦN mà Phong của tôi đẹp trai ra hẳn. Tôi thật kì lạ!!! Tại sao không nhận ra Phong chứ! À quên, cậu ấy vừa bị chuyển sang lớp của Trương Mẫn. Không gặp nhiều là đúng. Nhưng cũng một phần là do tôi vô tâm!!! Theo phản xạ định đưa tay lên véo má Diệp Phong một phát. Đột nhiên, phía cửa nhà vệ sinh thấp thoáng một bóng người.

- Như Như! Xin lỗi cậu! Đáng lẽ tớ không nên làm như vậy!! - Phong Hàn xin lỗi tôi với thái độ vô cùng thành khẩn vì hành động “dễ thương” lúc nãy... - Ồ! Diệp Phong, cậu cũng ở đây à?

- Hai người nói chuyện thông thả, tôi đi trước. - Diệp Phong nói rồi quay 180° đi ra ngoài luôn, không thèm nhìn tôi chút. Aaa~ Đứng đi mà!! Véo má trước đã chứ!!

~

- Như Như, hôm nay cậu làm sao vậy? - Vừa nói, Phong Hàn vừa đưa cho tôi cốc trà sữa.

- Nếu một ngày cậu vào nhầm nhà vệ sinh nữ thì cậu có vui được không?? - Tôi lườm cậu ta. Hỏi thông minh chút đi.

Nghe tôi nói như vậy, Phong Hàn chỉ cười trừ. Ầy! Đây lại là kiểu nhường tôi giành phần thắng khi cãi tay đôi đây hả? Thường thì Diệp Phong có chết cũng phải thắng được tôi. “Trong từ điển của tôi không có chữ ”nhường” !” - Cậu ấy nói vậy đấy. Chẳng nam tử hán chút nào. (=)))) Tự nhiên lại nghĩ về cậu ấy, quay sang Phong Hàn, hai người này chả giống nhau gì cả! Người thì quá bá đạo, người thì quá hiền lành, có khi để tôi trèo lên đầu cũng được ấy chứ. (chỉ đối với con thì hiền thôi :3)

Hey! Còn chuyện kia kia thì sao? Rõ ràng hôm ấy tôi dùng câu hỏi nghi vấn mà? Có người hỏi thì cũng phải có người trả lời chứ. Được rồi, chẳng có gì to tát, tí tôi chặn đường về nhà của cậu ấy là OK =)))) Quyết định vậy đi.

Sau khi lên kế hoạch một cách “chi tiết”, mặt tôi lại hớn hở như mọi ngày. Và sự thay đổi này khiến Phong Hàn phải đơ mắt mấy giây mới tiếp nhận được. Bình thường mà?

End.

:D VOTE and CMT nhá :3 Có vẻ chap này hơi nhảm, chap sau chắc sẽ hết nhảm hơn =))))))

Truyện mới của tớ nè :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

Byee

10. Chương 10: Biết Hết Rồi

Cọc đi tìm trâu =)))) Cơ mà chắc chắn trâu sẽ để lại chỉ dẫn cho cọc :V :V

Không xàm nữa :V

Hôm qua, tôi đã lập ra kế hoạch chặn đường Diệp Phong để hỏi rõ mọi chuyện. Dễ thôi! Bình thường, Phong toàn đi bộ, cùng lắm là lôi chiếc xe đạp ra đi. Nhưng cậu ấy lười lắm, chẳng có thời giờ mà đi xe đạp đâu. Vậy nên, kế hoạch của tôi càng dễ dàng thực hiện

NHƯNG...có điều tôi chưa tính đến...là Phong Hàn. Ngày nào, cậu ta cũng nằng nặc đòi đưa tôi về nhà với lý do để bảo vệ tôi khỏi bọn yêu râu xanh. Cơ mà...tôi làm gì có gì để bọn chúng để ý? Đến cái mặt tiền còn chả có... Mà tôi không chịu..thì... “Nếu cậu không để Phong Hàn tôi đưa về thì tôi lại làm mặt đáng yêu cho cậu xem” Ôi! Nghĩ lại thôi cũng thấy rùng mình! Bởi chính sự SIÊU CẤP “ĐÁNG YÊU” ấy mà tôi vào nhầm nhà vệ sinh nam... Thế hôm nay phải làm thế nào???

Giờ ăn trưa.

- Phong Hàn à, Phong Hàn ơi

~ - Nghe được giọng điệu ông ọ này liệu cậu ta có nhận ra mưu đồ của tôi không?

- Có chuyện gì ? - Ô ô, tôi giận nha! Cậu dám lạnh lùng với tôi ư?! Hay là...

- Hôm nay để tôi về một mình nhé... - Bỗng nhiên có một suy nghĩ hiện ra trong đầu tôi “Cậu ta biết trò của người rồi!” khiến giọng tôi run run. Mẹ ơi! Con sợ!!!

Thay vì trả lời, cậu ta lườm tôi một cái rồi bỏ đi, không buồn quay lại. Tôi thở ra một cách nặng nề, thế là không đồng ý rồi. Tôi nằm dài ra bàn, nhìn về phía sân bóng rổ, vẫn bóng dáng quen thuộc ấy mà sao giờ có vẻ xa vời quá vậy? Là do tôi hay do cậu ấy? Hay...tôi đừng níu kéo cậu ấy nữa? Như vậy Diệp Phong có lẽ sẽ thoải mái hơn chẳng? Giúp cậu ấy được thoải mái...nhưng...ngược lại...tôi càng thêm đau mà thôi... Trong trường hợp này, tôi có bị coi là ích kỷ hay không?

Từng giọt...từng giọt rơi xuống. Tôi không có cách nào ngừng nó! Càng nghĩ, nước mắt trào ra càng nhanh! Tim tôi đau như bị ai siết chặt vậy! Cũng đúng thôi, có ai khi quyết định sẽ rời xa người mình yêu mà vui vẻ được đâu. Sau khi tự an ủi bản thân hồi lâu, tôi tiện tay lau qua loa “bãi chiến trường” rồi tiến về phía lớp học.

Tôi tự thấy bản thân mình thật giả tạo! Trước mặt Diệp Phong, tôi luôn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, thỉnh thoảng thì thật đáng yêu. Nhưng bình thường, tôi là như vậy, yếu đuối, tẻ nhạt! Tô Uyển Như tôi sắm một vai phản diện cũng đâu đến nổi!

“Dumb Dumb Dumb Dumb Dumb..” Tôi nhìn số gọi đến, đôi môi không tự chủ mà nhếch lên, nhưng xét cho cùng, nó là giả.

- Alo

[Cuối giờ gặp tôi được không?]

- Nếu tôi nói không thì sao?

Truyền đến tai tôi là giọng cười khúc khích của một cô gái. Hừ, hận không thể bẻ răng cô ta!

[Thì cậu sẽ hối hận]

Giờ thì nó lại lạnh lùng khiến tôi phải rùng mình. Được, được thôi! Muốn tôi đi thì tôi đi! Tôi khiếp sợ bố con thằng nào ~ (điên vừa thôi con gái...)

Coffee ABCXYZ (=3)

- Có chuyện gì? Nói đi! Đừng vòng vo - Vừa nói tôi vừa giả vờ liếc đồng hồ. Trong đầu tôi lại nghĩ: “Nói chậm thôi”

- Haha, tôi biết là cậu sẽ đến mà - Một điệu cười hết sức thoải mái nhưng lại tạo cho đối phương cảm giác khó chịu cực độ. - Diệp Phong nhớ rồi.

Ồi cái con người này! Trương Mẫn! Cậu mang tiếng là học lớp giỏi đấy! Sao có thể nói chuyện thiếu đầu thiếu đuôi thế nhỉ?

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu nhưng đa phần là ngu ngốc của tôi, cô ta phải nói thêm:

- Biết rằng tôi không phải bạn thuở nhỏ của cậu ấy.

- Ủ. Liên quan đến t.... - Nói được một nửa, tôi mới nhận ra được mấu chốt của vấn đề này. Diệp...Diệp Phong nhận ra rồi ư?!

....

Lũng thưng ra về, tôi chợt nhớ lại lời Trương Mẫn “Cậu ấy đã nhớ tất cả”. Liệu nhớ tất cả nhưng lại trừ tôi ra không? Không! Nhưng tại sao nhớ ra rồi mà thái độ còn tệ hơn trước? Tôi ôm đầu ngồi thụp xuống. Thật đau đầu muốn chết! Muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong... Bà nội nó! Đã một buổi thì chớ lại có thằng điên nào cứ đá đá vào người bà! Mặc kệ nó, khi nào chán tức khắc nó bỏ đi.

...

Tức! Nó không buông tha cho tôi! Thịnh linh tôi bật dậy khiến ai kia cũng giật mình theo.

- Cái gì vậy? Sao cứ trêu tôi hoài? Để tôi yên được không? - Đối diện với tôi chẳng phải đứa nào mà là bác bảo vệ cửa hàng bên cạnh, thấy tôi có vẻ tức giận, giọng bác run run:

- Cậu kia nhờ tôi gọi cháu... Thôi, đi ra gặp nó đi. Nó đứng đợi cháu này giờ rồi đấy. - Nhìn theo hướng tay của bác bảo vệ, tôi thấy một hình bóng mà tôi đã từng quyết định buông tay hơn một giờ trước.

Đến trước mặt cậu ta, nhìn thẳng vào mắt cậu, không còn né tránh như mọi lần.

- Cậu ở đây làm gì?

- Vì cậu ở đây.

Lại là thương hại như lần trước ư?

Sắp END rồi mấy reader nhá...

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tớ Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

11. Chương 11: Bỏ Đi

Theo lời khuyên của reader, tớ sẽ cố kéo dài thêm :D

Căn bản là có ý tưởng cho truyện mới, không muốn drop truyện này nên làm nhanh tí xịu a~ :33

“Vì cậu ở đây”. Hờ, lại là câu trả lời khiến người khác phải hiểu lầm. Thiếu muối. Tớ không thèm trả lời, hậm hực đi qua cậu ta, cố tính huých vào vai cậu ta thật mạnh nhưng người đau chẳng phải Diệp Phong, mà là tớ, cũng vì lúc đó, tớ quên mất mình thấp hơn cậu ta hẳn cái đầu, nên vai mình lại va chạm mạnh vào cánh ta cậu ta. Đau muốn chết nhưng tớ vẫn giả vờ, mặt lạnh tanh, như muốn nói: “Chẳng xi nhê chút nào. Hứ!” (Reader hãy nghĩ rằng Phong khỏe nên một chút sức của Như Như k đáng nhẽ =))))

- Đứng lại! - Vừa nói vừa kéo tay tớ lại. Đang trả thù tôi sao? Sao lại dùng nhiều sức đến vậy?

- Bỏ ra! Đau! - Nếu không nghe thấy tôi kêu đau chắc cậu ta vẫn ngoan cố giữ cánh tay tôi lại.

Nhìn thẳng vào mắt cậu ta, tôi chắc chắn sẽ mỉm cười. Vì vậy, tôi tránh né ánh mắt của Diệp Phong, dùng dùng nổi giận với cậu:

- Cậu muốn gì a? Không phải giờ nên đi với Mẫn Mẫn ư?! - Kiểm chuyện để nói là cách tốt nhất để cậu ta đừng nhìn tôi chằm chằm nữa... Giống như bị nhìn trúng tim đen vậy ...

- Tôi chính là đi tìm cậu vì... - Chưa để cậu ta nói xong, tôi nhảy vào ngồi “ngay ngắn” trong hòng Diệp Phong - Vì vì vì vì cái gì!!!! Hả!!!!

- Bố cậu gọi cho cậu không được, nhờ tôi đi tìm hộ.

Tôi bỗng dưng nhớ đến lúc ấy, lúc mà tự dưng tôi nghe thấy nhạc bài Dumb Dumb, tôi đang chìm trong suy nghĩ, cứ tưởng ai đó đang bật bài này để nghe kia chứ. Tôi luôn tin bản thân nên cũng chẳng buồn kiểm tra điện thoại... Con xin lỗi bố!

Nghe được những điều cần nghe, không một tiếng tạm biệt, tôi đi thẳng về phía trước.

Lại nữa? Lại nữa ư? Lại y hệt mấy năm trước ư? Tại sao bố mẹ không bao giờ hỏi ý kiến con trước mà luôn tự quyết định như vậy? Nhìn tờ giấy trên bàn, trong lòng tôi nổi lên sự chán ghét! Gì chứ! Tiếng Anh thì biết có mấy từ căn bản như “Hello”, “Hi”, “How are you?” mà bắt tôi đi du học là sao? Thậm chí ba ngày nữa đã đi rồi! Bố mẹ báo ít có sớm a~

“Giờ làm sao? Giờ làm sao?” Câu hỏi này nằm trong đầu tôi đã hơn nửa tiếng rồi mà tôi vẫn không tài nào tìm ra cách giải quyết. Hay hôm đó giả vờ bị ốm liệt giường luôn? Thế tiếc tiền mua vé của bố mẹ a~ Hay cứ đi đi? Đi có 2 - 3 năm thôi mà?

~

(Đoạn đối thoại của bố mẹ Tô Uyển Như, nghe cách xưng hô mọi người tự đoán ha~)

- Vợ thấy kế hoạch của anh thế nào?

- Cũng tạm thôi. Tại sao chúng ta không đi cùng nó luôn? Có phải tiện chăm sóc luôn không?

-Em sang đây để chăm sóc...hay...mua sắm?

- Thì em nghe nói bên ấy nhiều đồ đẹp mà =)))) - Nghe xong, mặt của bố đen xì.

- Ờ hèm..

- Rồi. Kế hoạch hay được chưa?

- Hay thôi?

- Quá hay!
- Anh đã tính rồi. Nó sang đây cũng mất mấy năm, vợ chồng mình tha hồ được nghỉ ngơi.
- Nhưng đi cùng nó sang đây không phải cũng được nghỉ ngơi sao?
- Hãy nghĩ đến TIỀN. - Ai đó cố nhấn mạnh chữ TIỀN.

-....

(Như Như a~ Ta là bà mẹ tốt, có bố con là Tề Mặc mới không tốt a~ :V)

~

Vì chỉ còn 2 ngày, tôi quyết định sẽ xả hết mình. Đi mua sắm để chuẩn bị đồ đẹp sang đó. Đi ăn uống với bạn bè. Và tôi dành riêng một ngày để đi chơi với Diệp Phong kệ cậu ta có đồng ý hay không~ Sau này muốn, chưa chắc cậu ta đã có thể đi ngang hàng với chế! Muahahaha (Điều cười này ai thấy quen kkk~)

Quan trọng là....tôi có nên bỏ tức thêm tiếng Anh không???

Hi reader

Ra chap mới nè :V Ngắn cũng thông cảm cho Dao nhé, Dao phải làm đề cương Toán mai nộp aaa

TT ^ TT

À, bạn ta là có truyện mới viết Buông đôi tay nhau ra

- Nàng ý viết văn hay lắm :< nên="” truyện="” nó="” cũng="” hay="” theo="” :33="” mọi="” người="” ừng="” hộ="” cô="”>

~

- Nhưng cũng đừng quên Daoooo ><>

Nhớ VOTE và CMT nha

~

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

12. Chương 12: Ngày “đáng Nhớ”

Tên điện thoại đáng chết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lời kể của DIỆP PHONG nhà các chế ~~

”- Diệp Phong, chạy chậm thôi!!! Đợi tôi với

~~

- Đồ chân ngắn!

- Chân ngắn ư!!!! - Cô gái vừa bị trêu kia đã dùng hết sức bình sinh, chạy thật nhanh tới chỗ chàng trai - Ồ! Bất rồi nhớ~ Tưởng chân dài thế nào ~~

Cùng lúc, chàng trai kia cũng quay về phía cô gái. Nhìn đôi môi chúm chím ấy, anh chỉ muốn nhanh chóng đoạt lấy rồi cắn. (Bại hoại!!) Nhưng liệu hậu quả có phải là một cái tát? Bất chấp hết! Diệp Phong từ từ cúi xuống, đặt đôi môi mỏng lên cánh môi gợi cảm kia. ”

”Why oh why? Tell me why not me?

Why oh why?... ”

Anh bật dậy. Trời! Không lẽ đó chỉ là mơ? Chết tiệt! Anh thậm chí sắp được hôn Tô Uyển Như cơ đấy! Liếc tên “thủ phạm” vừa khiến anh tỉnh mộng. Không lẽ lại đập? (Ta chung cảnh ngộ con trai ơi ~)

“Why oh why? Tell me why not me?...”

“Như Như của tôi” đang gọi đến....

Thấy tên “Như Như” , ngọn lửa đang bùng cháy trong anh dường như đã được làm dịu đi phần nào. Phi điệu!

- Alo!

[Tên heo ú! Tôi gọi cậu tận hai lần mà cậu không nghe ư? Muốn bỏ cô nương đây giận sao???]

- Nói cho rõ ràng, cậu gọi lần hai là tôi đã bắt máy rồi. Chứ không phải đến lần thứ ba tôi mới bắt máy hiểu chưa?

[Hiểu...hiểu...]

- Người như cậu thì hiểu gì cơ chứ - Vừa nói anh vừa thở dài - Gọi có chuyện gì?

[*tiếng đắm chìm búp vào gấu bông*]

Anh bắt giác chảy một giọt mồ hôi, không lẽ anh đã chọc nhầm đối tượng ư?

[Hihi, bây giờ tôi nói là cậu phải nghe nè. Tám giờ hay nhà tôi, chúng ta đi chơi. Tôi nói thì làm ơn nghe đi, đừng cãi!!]

Babeii đã tắt máy

Diệp Phong nhìn đồng hồ, còn sớm mà! Sao phải gọi sớm làm chi? Để anh mơ nốt không được sao????
Bỗng nhiên, anh nhớ Tô Uyển Như ngày hôm qua. Bộ dạng tức giận, luôn né tránh ánh mắt anh của cô khiến Diệp Phong thấy thật lạ. Muốn hỏi cho rõ ràng nhưng anh biết, có hỏi tỷ năm nữa cô cũng chẳng trả lời.

——-Tại điểm đi chơi——

Thật trùng hợp! Hôm nay, cả cô và anh đều mặc đồ với tông màu đen trắng. Giống như một cặp vậy ~
Thấy vậy, cô rất mãn nguyện, cả buổi đều rất vui! Nhưng con người kia lại làm tụt hứng cô bằng câu hỏi:
” Sao hôm nay lại hứng lên rủ tôi đi chơi? ” Không lẽ cô lại nói: ” Tôi sắp bị đẩy sang châu Phi tắm nắng rồi ~~ ”

Diệp Phong nhìn ra được vẻ ngập ngừng của cô, anh cũng không dò hỏi nữa nhưng trong lòng anh bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng. Rồi anh cũng gạt qua hết để có buổi đi chơi thật tuyệt với cô ~

Sự lo lắng của anh đã lên đến đỉnh điểm, cuối buổi đi chơi, cô cứ khóc lóc mãi. Cho dù anh có dỗ như thế nào cô vẫn khóc. Khóc đến sưng cả mắt. Bây giờ có lẽ không phải lúc để tra hỏi, anh không suy nghĩ nhiều, ôm cô vào lòng như muốn nói “Có tôi đây rồi! Nín đi nào.” và kể cả cô có khóc, đến ướt áo anh, anh cũng kệ. Diệp Phong hiện tại chỉ muốn bao bọc, bảo vệ Tô Uyển Như cô mà thôi.

Cô cầm nín khi thấy hành động này của anh. Nhưng ba giây sau cô lại khóc thật lớn, liệu sau này cô còn được anh ôm như vậy không?!!!! Mai là cô đi rồi!!!! Cô vòng tay ra sau lưng anh, ôm anh thật chặt. Cô không muốn xa anh chút nào!!

——-Phòng Diệp Phong——

Anh nằm vật ra giường, nhìn lên trần nhà, anh thật sự không hiểu hôm nay cô bị sao. Nhưng có lẽ vì hơi mệt, anh đã ngủ thiếp đi, trên người vẫn là chiếc áo bị ướt một mảng lớn do ai đó. (Giữ kỉ niệm hã con~?)

——Phong Tô Uyển Như——

Cô đã khóc hết sạch nước mắt rồi hay sao? Giờ dạn mãi không ra giọt nào....

Trước đó 5'...

Vì bị hành động của Diệp Phong quấy rối, cô chớm có suy nghĩ muốn ở lại. Cô vào phòng cha mẹ, giả vờ là yêu họ lắm, quần quýt với họ. Đến khi bị đuổi ra, cô cố gắng nặn ra một giọt nước mắt cho thêm phần đáng thương cơ mà không có...

Hiện tại...

Cô buồn thay cho số phận của mình, khi Diệp Phong nhớ ra rồi thì cô phải đi.... Ấy chết, cô cũng quên hỏi lại xem có thật là cậu ta nhớ ra cô không! Đáng chí chết mất, cô lấy ta đập nhẹ vào đầu mình. Ngồi một xó, xếp quần áo, đồ dùng vào vali, bao nhiêu kí ức của cô với Phong lại ùa về như thước phim quay chậm. Chúng như muốn níu kéo cô ở lại vậy... Nhưng cô có thể sao... Đả đảo giai cấp tư bản xấu xa!!!!!!!!!! Ngày mai, cô sẽ mặc lại bộ đồ này (Ồ bản nha con..) như để níu giữ một chút kỉ niệm với cậu ấy....

Ta gõ cấp tốc đó a :D :D :D :D :D

Đừng bơ ta nhaaaa :<><>< vote="” èn="” còn="” nha="” :3="” :3="” :3="”>

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

Dao

~~

13. Chương 13: Ngày “đáng Nhớ”...(2)

Lên

Hôm nay ảnh khóc nha mấy má :v :V

Cơ mà mấy bạn comment cho Dao đi :<>

...#NgưngLảmNhảm

Tại sân bay P&N

Một buổi sáng đẹp trời, gió thổi nhẹ những cánh hoa khiến chúng vương trên mái tóc đen óng ả của cô... Từng giọt... từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má. Cô nhớ ngày hôm qua nặn mãi không ra một chút kia mà?!

Hôm nay, ngoài ông bà Tô ra thì không còn ai tiễn cô. Cũng bởi vì cô đâu có nói cho ai...ngoài Tiểu Nhi và Tiểu Nhu. A! Cô quên mất, hai đứa nó chính là hai cái loa phóng thanh....

” Ting! ”

Cô một tay lau nước mắt, một tay cầm điện thoại lên xem tin nhắn. ” Ồ! Tin từ bọn trong lớp? ” Cô có chút thắc mắc. Mở ra xem thì hàng loạt lời nhắn với cùng một nội dung :

” Như babeii đi nhớ mua quà nha~~ ”

” Không được quên chế nha Như Như !! ”

” *nước mắt lưng tròng* Em yêu

~ ”

....

Tô Uyển Như không kìm được mà khẽ cười lên một tiếng. Đúng là nhờ “hai cái loa” rồi. Nhanh chóng cất điện thoại đi, nếu như cô còn đọc tiếp thì có lẽ cô bỏ luôn chuyến đi, trở về lớp ôm chúng nó mất. Nhưng có vẻ như còn một người nữa chưa nhận ra thì phải... Đáng lẽ nếu thấy tin nhắn kì lạ kia thì anh phải hỏi cô hoặc ai đó chứ ta?

[Chuẩn bị đến giờ chuyến bay đi Mĩ cất cánh. Xin mời những hành khách đi chuyến này có mặt trong mười lăm phút nữa]

- Đến giờ rồi! Đi đi con gái yêu ! - Bà Tô thúc giục cô.

- Nhưng mà... - Cô vừa muốn nán lại đợi anh đến, vừa muốn đợi đúng mười lăm phút nữa sẽ đi. Bây giờ còn sớm mà!!! Nhưng chưa để con nói thì ông Tô Thiên Mặc chen lời - Đúng đấy! Đi đi con.

Mặt cô tối sầm. Sao cô có cảm giác bố mẹ cô muốn đuổi cô đi vậy....

Tại nhà DIỆP PHONG

Nghe được tiếng báo thức, anh tỉnh dậy, thấy mình vẫn đang mặc chiếc áo ướt sũng hôm qua thì vội chạy đi tắm. Để lâu sẽ nhiễm lạnh đó nha... (Con ngủ cả đêm với nó mà...)

....

Một cơ bụng săn chắc hiện ra, một giọt nước nhưng đang chơi đùa với cơ thể ấy, cứ lăn hết bên này sang bên kia, có vẻ như nó không muốn rời khỏi anh... (Như Như ghen!!!!) Anh lấy chiếc điện thoại ra, đọc được những tin nhắn kia... ” Tạm biệt ư? ” Anh tự hỏi. Càng đọc càng hoang mang. Ai giải thích giùm anh đi!!! Không chịu được nữa, anh trực tiếp gọi cho cô bạn thân của Tô Uyển Như.

” Bạch ”

Anh ngồi xuống giường. Gì chứ! Cái gì mà đi du học? Cái gì đi tận hai đến ba năm? Cái gì mà mười một giờ mười lăm sẽ cất cánh? Anh nhìn lên đồng hồ: 10.59’ . Không suy nghĩ, anh mở tung cánh tủ, chọn tạm chiếc áo phông rồi mặc vào. Vội vàng anh đến thẳng sân bay.

Tại sân bay P&N

Từ nãy đến giờ, ngồi nhìn bố mẹ cứ cười tủm tỉm với nhau, thỉnh thoảng liếc liếc đồng hồ chứ. Trong cô bắt đầu hơi hoảng, cô sợ anh đến nhưng cô cũng mong anh đến... Cô bỗng thấy bản thân mình thật nực cười ” Lo gì chứ! Cậu ấy sẽ chẳng đến đâu... ”

11.10’

Trước mắt cô hiện giờ là một cậu con trai đang thở hồng hộc, khuôn mặt hơi ửng đỏ và quần áo có chút xộc xệch. Không sai, là cậu ấy - Diệp Phong. Cô sợ nhìn vào mắt anh, nó giống như muốn cô tự khai hết mọi chuyện ra vậy... Thấy cô cứng đầu không chịu nói, anh đành phải mở miệng trước:

- Cậu định đi đâu? - Nghe anh hỏi như vậy, cô chỉ biết gơ tầm vé.

- Cậu định đi thật ư? - Tất nhiên là không rồi, cô đâu muốn xa anh, nhưng đây là bắt buộc...

[Đã đến giờ! Xin mời các hành khách đến tập trung tại...(tại đâu au không biết =3)]

Đến giờ rồi ư? Cô quay sang chào tạm biệt ba mẹ. Hừ! Họ vẫn cười cơ!!! Cô nhìn Diệp Phong, khẽ nói:

- Tạm biệt...

- Đừng đi nữa!

Giọng anh run run, cô thấy trên khuôn mặt tuần tú kia có thứ ánh sáng lấp lánh. Đừng như vậy chứ! Cô kiễng chân, hôn nhẹ lên chúng....

Tô Thiên Mặc - Bố của Tô Uyển Như, là người có địa vị lớn. Ông rất đáng yêu :3, yêu gia đình. Ông hỏi trẻ cực đẹp trai nha mấy nàng =)))) Ông Tô đã từng mất khá nhiều thời gian để “cưa đổ” bà Tôi =)))

Hứa Minh Nguyệt - Mẹ của Tô Uyển Như, bà không hiền chút nào... Yêu gia đình, thương chồng con nhưng trên hết vẫn thương MUA SẮM nhất. =)))) Bà Tô đã cố tình “chảnh” để thử ông Tô =))))

Điểm chung của hai người: đều rất ư là mưu mô -,- ;_____:

Readers hãy đoán xem Tô Uyển Như có đi hay không ?? =))))

Và lí do vì sao ông Tô Thiên Mặc và bà Hứa Minh Nguyệt lại cứ cười tủm tỉm với nhau =))))

Hồi sau sẽ rõ ;333

Comment cho tớ nhá :333

Truyện mới của tớ nè :* :* :* :

“Đề Tô Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

14. Chương 14: Tại Sao Nhỉ?

Ôi ôi :’> Dao được mấy nàng khen làm nở mũi luôn rồi ><>

Tại sao readers của tôi lại đáng yêu đến vậy aaa *quần quai*

Tập trung viết đây ạ :D

Đây là truyện Dao viết vào cái lúc làm bài kiểm tra học kỳ xong, còn thời gian lười ra viết aa~~

Không hay cũng tha nhé >< đang=“” thời=“” kì=“” kinh=“” khủng=“” aaa~=“” kiểm=“” tra=“” học=“” kỳ=“” i.....=“”>

- Tạm biệt...

- Đừng đi nữa!

Giọng anh run run, cô thấy trên khuôn mặt tuần tú kia có thứ ánh sáng lấp lánh. Đừng như vậy chứ! Cô kiễng chân, hôn nhẹ lên chúng....

Trong tiếng nấc, cô nghẹn ngào nói: “....Tạm biệt...”

Cô bùm chặt miệng vụt chạy, trái tim đau đớn quặn thắt, nước mắt rơi lã chã.

” Hẹn gặp lại, Diệp Phong ”

Ông bà Tô nhìn theo chiếc máy bay đang dần rời khỏi mặt đất, tâm trạng phấn khích không thôi. Nhưng nhìn thấy sự cô đơn, vẻ tĩnh lặng bao trùm lên anh, Bà Hứa Minh Nguyệt có chút xiêu lòng. Bà tự hỏi liệu làm vậy có quá đáng không. Thấy người đứng bên cạnh mình mặt không thể hơn hơn nữa thì bà bắt giắc thở dài. “Chồng mình có sở thích ngược người khác từ bao giờ vậy?” Hứa Minh Nguyệt đến gần anh, vỗ nhẹ vào vai anh như muốn an ủi phần nào. Làm như vậy thì hình ảnh mẹ vợ tương lai sẽ tốt hơn =))))

Sự tĩnh lặng kéo dài khoảng chừng hơn mười lăm phút, Tô Thiên Mặc lên tiếng phá vỡ bầu không khí u ám:

- Chúng ta định về bây giờ. Con có muốn đi chung không?

Anh im lặng, không phải vì “hỗn” mà vì bây giờ, anh chẳng nghe được gì, chỉ tập trung vào dòng suy nghĩ đang chạy hàng dài trong đầu anh.

- Ủm... Đi về! - Ông hô to, sau đó lại thì thầm vào tai vợ - Nó khinh không thèm trả lời anh vợ ạ!!!

Nghe chồng mình nói câu ấy, bà theo phản xạ tự nhiên lườm ông một cái, trong lòng thầm khinh bỉ người chồng có EQ = O

Anh vẫn đứng đó, dường như chưa thể chấp nhận được sự thật này : Tô Uyển Như lại bỏ anh đi...

Diệp gia

Hôm nay, toàn gia đình nhà họ Diệp cùng một số vị khách quen thuộc trong việc hợp tác làm ăn đã tụ tập tại nhà người con trai trưởng - Diệp Thần (cha DIỆP PHONG đó a~). Ông gọi mọi người đến cũng là làm theo lời vợ mình - Dương Hy thôi. Nhưng Diệp Thần biết sơ sơ rằng vợ mình sẽ giới thiệu con dâu tương lai cho toàn gia biết. Ông đoán với tính khí của Diệp Phong thì thằng bé chắc sẽ không đồng ý đâu nhưng...vợ là nhất... Con bé đó tên là gì đó Dao, con nhà gia giáo, ngoan ngoãn, thành tích học tập khá tốt, hai đứa chắc chắn sẽ môn đăng hộ đối.

(Lời tác giả: Hí hí, au muốn thêm nhân vật cho vui mà lười nghĩ tên, lấy luôn tên mình, cơ bản cũng muốn bon chen chút ít :D :D :D)

Anh sai từng bước nặng nề tiến về ngôi nhà rộn ràng tiếng cười nói kia. Anh chán nản, không biết là chuyện gì đây.

Anh không ngờ khi vừa vào nhà, mẹ Hy đã đẩy một cô gái đến bên cạnh anh. Diệp Phong cúi đầu nhìn cô gái, có một chút ngại ngùng, khuôn mặt kia đỏ như muốn nổ tung. Anh đưa ánh mắt về phía mẹ, một mối tựa cửa đợi câu trả lời từ bà. Như có thần giao cách cảm, bà nhanh chóng nhận ra ánh mắt của con trai mình, liền đến gần và nói nhỏ:

- Con thấy con bé thấy nào? - Anh nhìn một lượt cô gái kia...cũng bình thường nhưng tất cả đều không bằng Tô Uyển Như của anh. Anh ngán ngẩm lắc đầu.

- Hừ. Con bé có thể là vợ con đấy.

Anh tròn mắt nhìn bà, đang định lên tiếng thì bà đã bỏ mặc anh đứng đó, đi về phía chính giữa. Dùng tay gõ nhẹ xuống vào ly để gây sự chú ý, bà nói :

- Xin chào tất cả mọi người, tôi - Diệp phu nhân muốn thông báo một chuyện. - Vừa nói bà vừa nhìn về cô gái kia, ra hiệu cho cô ta đến bên cạnh mình. - Đây chính là con dâu tương lai của tôi - Hàn Kiều Dao. (Tung bông)

Mọi người nghe được thông báo đồng loạt vỗ tay chào mừng Kiều Dao. Nhưng ngay tức khắc, một giọng nói khàn khàn vang lên, mang chút chán ghét :

- Con phản đối!

- Vì? - Dương Hy biết trước con trai mình sẽ phản ứng như vậy nên bà vẫn rất bình tĩnh, nhưng đầu đó trong ánh mắt bà có sự hài lòng nhất định.

- Thứ nhất, con không thích cô ta.

Thứ hai, con đã có người trong lòng.

Thứ ba, nếu như... - Anh ngập ngừng một chút, sau đó lại đồng ý nói - Nếu như mẹ thích thì mẹ có thể cưới cô ta.

Thay vì Dương Hy sẽ tức giận nhưng bà lại mở một nụ cười nhẹ.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau kèm một dấu hỏi chấm to đùng. Cái nhà này sao lại kì như vậy?

Nói xong, anh quay người về phía cầu thang, đi thẳng lên phòng nên anh không thể thấy được nụ cười kia. Vào phòng, anh nằm vật ra giường, vất tay lên trán suy nghĩ về chuyện sáng nay. Diệp Phong vẫn luôn thắc mắc : Không lẽ mình anh không đủ là lý do để cô ở lại ? Cô có thẳng khác ? (ATSM...)

Nhà TUN

(Tô Uyển Như, au mới tìm ra điều đáng yêu này =)))

Tô Thiên Mặc đắc ý ngồi xem tivi. Hứa Minh Nguyệt đặt đĩa hoa quả được gọt vỏ một cách cẩn thận lên bàn, quay sang hỏi chồng :

- Chúng ta làm vậy có quá đáng không?

- No babeii~~ - Vừa dứt lời, ông đã bị một cú đánh giáng xuống lưng.

- Lúc này mà ông có thể đùa?
 - Nó đi có ba ngày thôi mà - Bị vợ đánh, ông nghiêm mặt, nói chuyện cẩn trọng hơn.
 - Nhỡ nó...
 - Cứ kệ nó đi.
 - NHỠ NÓ KHÔNG BIẾT NGÀY ĐỂ VỀ THÌ SAO??? - Vì chưa nói xong đã bị người khác nhảy vào mồm, bà tức giận quát. Ông thấy mình cũng có chút sai sót, im lặng nghĩ kế. Khoảng chừng ba phút sau, Tô Thiên Mặc đã có thể truyền đạt cho vợ và bà cũng đồng ý với kế hoạch này.
 - Liệu ba ngày đủ để thằng bé nhận ra không?
 - Đủ, có khi thừa.
 - Lúc tạm biệt Như Như nhà mình, tôi thấy thằng bé đau khổ dữ dội lắm.
 - Vậy là ổn rồi. - Ông quay sang cười khì khì với vợ. Hành động này khiến bà cũng phì cười, nhiều lúc ông thật giống trẻ con!
- Mẫu chuyện bé xiu 1
- Anh đã nhận ra kế hoạch của bố mẹ em ư? - Cô gái nào đó hỏi.
 - Ừ. - Chàng trai nào đó trả lời.
 - Từ lúc nào vậy?
 - Từ lúc em kể.
 - ...

DONE chương 14 :D :D :D :D

Còn cho Dao ý kiến nào

~~

:* :* :* :*

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

15. Vài Dòng Tâm Sự :d

Anyonggggg

~

Dao đã thi học kì xong =D Kết quả không tệ, mỗi tội không được 10 :’< sao=“” các=“” cô=“” không=“” cho=“” 9,5=“” lên=“” 10=“” ha!!!!=“”><>

Giờ này, Dao đang viết thông báo tới các readers =)))) Và viết cả chương “mười năm” :33 Yên tâm là chiều tối nay em nó sẽ lên sàn *tung bông* Và chắc là mai sẽ up một chương nữa =)))) Hí hí :’>>

Au cũng muốn cảm ơn mấy bạn đã ủng hộ truyện Dao

Mấy bạn cho truyện “Câu đám lừa tôi?!” vào danh sách đọc thì nhanh chóng đọc nhá

~

bắn tim

Bai bai ~ Dao viết tiếp rồi gõ cho kịp giờ G

:333

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

16. Chương 15: Ảo Giác.

Lalalala

Do ham thú vui ngủ nướng, Dao ngủ không biết giờ giấc. Bây giờ (17:02') mới ngồi gõ TT ^ TT

Người mình yêu bỏ đi, vị hôn phu kỳ lạ xuất hiện. Diệp Phong phải làm sao?

Anh chẳng có ý nghĩ là sẽ đi học, cả ngày tự nhốt mình trong phòng. Dương Hy bắt đầu thấy lo cho đứa con mình. Bà vào phòng, bấm một số điện thoại quen thuộc.

- Chị! Em đây! - Có lẽ do lời giới thiệu còn hơi mơ hồ khiến đối phương không tài nào nhớ ra được.

- Em Dương Hy - mẹ Diệp Phong đây.

[À! Chị đây, có việc gì không ?]

- Diệp Phong, thằng bé cứ nhốt mình trong phòng, không ăn không muốn. Liệu chúng ta có quá đáng không chị?

[Ừm... Để chị xem sao... Thế nhé]

Hứa Minh Nguyệt tắt máy, chạy đi báo tin cho chồng. Tô Thiên Mặc từ lúc nghe tin thấy vui hẳn lên, vậy là thằng bé cũng có tin cảm với Tô Uyển Như nhà mình. Nhưng ở trong phòng tự kiểm điểm bản thân ư? Ông không hiểu....

Về phòng DP

Anh bản thân đứng dậy, tiến về phía cửa sổ. Quá ngọt ngào!

” Tí tách ”

Gió hiu hiu thổi kèm với cơn mưa nhỏ. Một giọt nước rơi chiếc lá sa xuống mặt đất như tìm kiếm sự tự do. Nhưng nó nào hiểu được...mình sẽ biến mất... Khung cảnh này khiến anh cảm thấy buồn cười. Trước đây, Tô Uyển Như luôn ở bên cạnh anh nên mọi sự chú ý của anh tập trung vào cô, không để ý chúng. Đến khi anh quan tâm đến chúng thì lại buồn đến mức không diễn tả thành lời... (CHÚNG ở đây chính là KHUNG CẢNH THIÊN NHIÊN ấy nha)

Rời cửa sổ, Diệp Phong trở lại mép giường. Ánh mắt anh luôn vô thức nhìn về phía cánh cửa phòng, giống như cô sẽ có thể bước vào bất cứ khi nào. Ảo giác! Là ảo giác thôi! Cô đã đi rồi...

Anh đưa tay sờ lên má, nơi được cô hôn tạm biệt trước khi đi. Có một sự đau đớn dần vạt anh lúc này...

” Tạch ”

Nghe được tiếng mở cửa, anh thoáng có ý nghĩ đó là Tô Uyển Như.

- Tô Uyển Như?! Như Như?! - Giọng anh khàn khàn, có chút vội vã, anh sợ nếu anh không gọi, cô sẽ lại bỏ anh đi... (vô duyên baeee)

Người đứng sau cánh cửa hơi ngáp ngừng, không muốn tiến vào. Diệp Phong liền bật dậy, mở tung cánh cửa khiến đối phương giật mình, lắp bắp nói :

- Mẹ...là...mẹ....

Trong ánh mắt kia, đâu đó vừa xuất hiện sự vui mừng, nhưng giờ chúng đã biến mất, thay vào đó là sự thất vọng... Nói thật, vào giây phút đó, trái tim anh như ngừng đập... Anh cười như không cười với bà, nhẹ nhàng nói :

- Mẹ, có chuyện gì không ạ?

Bà thực sự vẫn hơi bất ngờ với anh khi này, luống cuống quên mất việc mình định làm, đành trả lời không có gì, rồi đi xuống dưới.

Anh dựa lưng vào cửa, nhắm mắt định thần lại mọi chuyện. Nụ cười tự giấu xuất hiện trên môi anh, anh hình như hơi vội vàng thì phải... Được một lúc, điện thoại anh vang lên. Anh nhìn vào chúng, là cuộc gọi quốc tế. Một tia hy vọng lóe lên trong anh. Không một chút ngáp ngừng, anh nghe.

- Tô Uyển Như?! Là em đúng không?

(Con tôi điên quá, gọi em luôn rồi..)

Thấy đầu dây không trả lời, anh lại tiếp tục nói lớn.

- Tô Uyển Như?! Trả lời tôi đi!!!

[...Là..ba đây...]

Anh dừng lại. Gì chứ? Không phải ba anh vẫn ở dưới nhà chứ?

- Sao ba lại...

Hiểu được ý anh, ông trả lời luôn không để anh nói hết.

[Ba đã lên máy bay đi Mĩ sáng sớm nay... Thôi, ba tắt máy nhé....]

Lại nữa...anh lại phạm lỗi lần nữa... Ảo giác... Tô Uyển Như đáng ghét dám làm anh ra thế này. Một cuộc gọi nữa đến từ quốc tế. Anh biết, biết thừa là của ba anh, anh không nhầm nữa đâu.

- Ba, có chuyện gì không ạ?

Nghe có tiếng thở phò phò vào trong điện thoại, anh tự hỏi không lẽ mình nhầm, định lên tiếng thì đầu dây bên kia hét lên.

[Cái tên đáng chết! Không nhớ tôi thì thôi, lại còn gọi tôi là ba!!!! Đây là mới một ngày, chứ đợi đến lúc tôi về cậu gọi tôi là cụ à!!!! Đáng chết!! Tôi TÔ UYỂN NHƯ đây!!!]

Anh thoáng có chút nhức đầu. Gì mà Tô Uyển Như? Anh đéch tin.

- Cậu là ai? - Giọng anh nhẹ như gió thoảng qua khiến cô chao đảo. Lại đứa nào làm anh mất trí nhớ?

[Tô Uyển Như...Không nhớ ư...]

Giọng nói này, sự tức giận này, sự dè dặt, lo ngại này khiến anh tìm kiếm được sự thân thuộc. Là cô thật?

- Tô...Tô Uyển Như sao..?

Cô sợ rằng anh lại nói câu không quen như mấy năm trước, liền nhanh nhẩu nói về đặc điểm ngoại hình, tính cách của cô cho anh nghe. Khóe môi anh nhếch lên. Đúng là cô gái của anh rồi!

- Cậu là ai? Tôi không quen! Tôi không quen cô gái nào như vậy. - Được thể, anh càng lấn át trêu chọc cô.

Cô, cô biết là anh đang đùa. Có ai nghe thấy không? Cô nghe được tiếng cười khê của anh đấy!

[Phong ca! Có người gọi tôi đi ăn, tôi đi trước nhé! Tối tôi gọi lại. Nhớ ăn đi nhé! Bye~]

- Ủ, bye! Tôi sẽ ăn.

Trái tim anh như nở hoa, như sống lại. Anh thấy thật hạnh phúc!

Mẫu chuyện bé xít 2

- Anh này! Em nghe mẹ kể anh gọi mẹ là Tô Uyển Như đúng không?

- Bao giờ?

- Cái hôm em gọi anh ý. ~

- Điều! Điều! Điều!

- ...

Thánh gõ trở lại :D Readers đọc vui vẻ

~

Vote and Comment for me :”33

Saranghaeyooo~~ *bắt tim*

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

17. Chương 16: Happy...

Halo

Chương mới theo lời hứa a

:’>>

Sau khi nói chuyện với Tô Uyển Như xong, một Diệp Phong đã trở lại. Anh rời phòng, xuống nhà và “nhảy” vào bàn ăn. Bà Dương Hy đã rất bất ngờ vì sự thay đổi này của con trai. Cũng ngưng mọi việc lại để hỏi chuyện.

- Tiểu Phong (Gió nhỏ), con bị sao vậy?

Anh thấy kì lạ khi mẹ hỏi vậy. Không phải anh vẫn như mọi ngày sao? Anh trở mắt nhìn bà.

- Lúc này con trông buồn buồn, sao giờ đã vui như vậy?

- A~ Tô Uyển Như vừa gọi điện cho con =))) (A hí hí) - Anh thoải mái trả lời.

Bà nhớn miệng cười. Ra là thế! Không để anh vui vẻ được lâu, bà đã hỏi anh về chuyện con dâu tương lai

- Hàn Kiều Dao. Thực chất, cô gái này là họ hàng nhà bà, bà chỉ nhờ để giả vờ vậy thôi.

Sắc mặt anh không thay đổi, ung dung trả lời bà.

- Để con bảo cô ta hủy hôn là xong.

Nói xong, Diệp Phong ra sức ăn, ăn nhanh, ăn nhiều như bị bỏ đói lâu ngày. Sau đó, anh tăng tăng ra ngoài để đi gặp Kiều Dao. Nhưng anh lại quên mất một sự thật...anh không biết số và cũng chẳng biết cô ta ở đâu...

10' lang thang

Tại trung tâm thương mại K.Dao

Đi được vài bước, Diệp Phong lại mở điện thoại ra xem, Không phải cô bảo sẽ gọi lại? Anh nhúu mày rồi lại thở dài cất điện thoại đi. Vừa nhìn lên, anh thấy cô gái họ Hàn kia đã tay trong tay với một chàng trai khác. Anh lúc trước không có một chút cảm xúc gì với cô gái này, nhưng giờ thì có chút khinh bỉ. (Tsaooooo???!!)

Đến gần họ hơn, Kiều Dao nhìn anh, tươi cười như bình thường, không hề tỏ ra chút gì gọi là tội lỗi. Anh định lên tiếng vạch mặt cô ta thì đã bị cướp lời.

- Anh! Em nói chuyện với cậu ta một lúc. Anh đợi nhé?

- Được thôi. - Chàng trai kia trả lời, không có gì gọi là ghen tuông.

Rule Coffee

Nhìn cô gái ngồi đối diện cười nhẹ, anh càng chán ghét.

- Chuyện này là sao?

- Chuyện gì cơ?

- Không phải cô là vợ chưa cưới của tôi?

- Không phải là cậu không thích tôi?

Anh mệt mỏi, dựa vào ghế, tạm thời nhắm mắt lại.

- Thôi được rồi. Chịu thôi cậu. Tôi là cháu của cô Hy, thực chất tôi hơn cậu hai tuổi nên đừng nói chuyện như vậy với tôi.

Anh im lặng, để cô ta tự nói tiếp.

- Thực chất hôm đó chỉ là màn kịch thôi nên cậu không phải lo lắng.

- Vậy người kia là bạn trai cô?

- Đã bảo rồi!!! Kệ việc cháu chất gì! Cậu phải gọi tôi là CHỊ!

Mặt anh tối sầm lại. Chị ư? Tính tình quá trẻ con...

- Thì kia là bạn trai chị?

- Đúng. - Kiều Dao cười một cách hài lòng. - Anh ấy là Khuất Dịch Minh, bạn trai tôi.

Diệp Phong nhận thấy được khi nhắc đến người con trai kia, giọng Kiều Dao trở nên ôn nhu hơn hẳn và ánh mắt cô ẩn chứa một thứ gì mà anh không hiểu rõ. Nhưng mặc kệ, đây đâu phải chuyện anh cần lo!

- Vậy thôi, tôi đi trước, tôi không muốn để Dịch Minh phải chờ. Tạm biệt.

- Tạm biệt.

Hừ, đã 17:00 rồi, cô vẫn chưa ngừng ăn để gọi điện cho anh sao? Diệp Phong hậm hực ra khỏi quán, bắt taxi ra về.

23:00

” Ting ”

Diệp Phong dụi dụi mắt, đọc tin nhắn vừa gửi đến.

[Xin lỗi! Tôi ăn xong liền đi chơi, đi chơi xong liền về ngủ. Giờ này mới tỉnh, tôi liền nhắn cho cậu ngay!!]

Anh phá lên cười, đúng là con người đáng trí. Anh không nhắn tin trả lời, muốn cho cô biết tay.

Một lát sau, lại một tin nhắn mới được gửi tới.

[Này! Tôi đã nói xin lỗi rồi mà! Trả lời đi chứ!! Còn sớm mà!!!]

Sớm.... Tất nhiên, cô ở Mĩ kia mà!

Tin đã gửi từ lâu mà không có người trả lời, cô ôm cục tức gọi điện thẳng cho anh.

Lần thứ nhất...không nghe.

Lần thứ hai...không nghe.

Tô Uyên Như đang định gọi lần thứ ba thì có người gọi đến, là Kiều Như?

.....

- Gì cơ??? Mày có chắc không..? Tao thấy không tin được mày cho lắm....

[Tao thấy thì tao nói thôi, tin không tùy mày. Thế nhá, mười một giờ hơn rồi, mẹ tao mà biết tao chưa ngủ thì đánh tao chết. Goodbye~]

Thảo nào! Hóa ra đây chính là lý do anh không nhận điện thoại hay trả lời tin nhắn của cô! Đáng chết!

Mẫu chuyện bé xít 3

- Mẹ ơi! Sao mẹ khóc? - Một bé trai hỏi mẹ của mình.

- Hỏi bố con. - Người mẹ bực mình trả lời.

- Bố ơi! Sao mẹ khóc? - Bé trai lại quay sang hỏi bố.

- Hỏi tác giả truyện.

- ... - Thằng bé câm nín.

Khuất Dịch Minh hh :* :* :*

Đọc vui vẻ nhaaa

Loveeee

~>

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

18. Chương 17: “mặc Kệ”

Chương mới

~

Lalalala

~

“Hôm qua, tớ thấy Diệp Phong với một cô gái nào đó ngũ quan tuyệt vời ngồi trong quán coffee nói cười với nhau. Nhấn mạnh : RẤT VUI VẺ ”

Cả ngày, Tô Uyên Như chỉ nghĩ đến câu nói kia. Liệu đó có phải sự thật như lời Kiều Như nói? Cô không chắc... Diệp Phong hẳn không phải người như vậy đâu nhỉ? Nhưng...

... .. hồi tưởng

- Phong, sao cậu cứ nhìn sang bên đó thế?

- Woa~ Hôm nay mưa được nhiều thật ~
- Như...cậu mưa đúng hai chiếc áo...
- Hai là số nhiều đó! - Cô cãi lại Hạ Chi.

Hạ Chi lắc đầu, cười ngán ngẩm. Cô bạn này thật đáng yêu ~

- À Chii~ Vậy rốt cuộc cậu có mua cái áo đầy màu sắc kia không? - Tô Uyển Như trêu chọc.

Mặt Hạ Chi tối sầm lại. Tại sao cậu ấy cứ nhắc đi nhắc lại vậy? Trên đường đi, cậu ấy đã quá năm lần nói điều này... Cô giận dỗi bỏ lên trước để Tô Uyển Như lẻo đẻo chạy theo, hết lời năn nỉ.

123 Restaurant

Trong khi đợi đồ ăn được dọn lên, Tô Uyển Như nhìn một vòng cửa hàng, cô nhìn thấy bàn số hai, người ta đang tình cảm đút cho nhau ăn. Cô tự hỏi nếu đó là cô và Diệp Phong thì sao nhỉ? Aaaaa! Lại nghĩ đến cậu ta!!!! Nhưng cô không ngờ rằng mình không chỉ hết trong suy nghĩ mà nó còn phát ra tiếng. Mồ mắt ra, cô thấy mọi người đều tròn mắt nhìn mình. Cô thầm chửi rửa trong lòng...

Sau một hồi xin lỗi rồi rít, đồ ăn cuối cùng cũng dọn lên. Cô chỉ biết cắm mặt vào chúng, chỉ buồn không có nơi nào để đào hố mà chui xuống. Tất cả đều tại tên DIỆP PHONG đáng chết!!!!!!

“”“”“”“”

- Hắt xì - Anh xoa xoa mũi.
- Ôm hả con? - Bà Dương Hy lo lắng.
- Không sao ạ.

Mẫu chuyện bé xít 4

- Lại bảo anh không mê gái đi!!!
- Em có chứng cứ không?
- Ngày xưa đó, anh nhìn chăm chăm vào một chị xinh đẹp nào đó!!!
- Anh nhú mày, nhìn thẳng vào mắt cô.
- Là do lúc đấy mắt em có vấn đề hay anh chỉ nhầm người?
- Ý anh là sao?
- Nghĩa là lúc đó, anh muốn chỉ cho em biết, chị “xinh đẹp” nào đó bị rách váy.
- Vậy anh là biến thái sao???

Mặt anh đen kịt, nhưng sau đó lại nhanh chóng như bình thường.

- Ủm...biến thái sao???
- V..vâng... - Cô hơi lo sợ.
- Vậy thì anh phải làm đúng với danh hiệu mà em trao rồi.

Cuối cùng, chuyện gì xảy ra au không biết! :3 Thề là không biết! :33

Ngủ ngon nhá mọi người

~~

Truyện mới của tớ nè :*.*.*

“Đề Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

19. Chương 18: Tin Xấu.

Aluuuuu

~

Đề nghị readers đừng bơ Dao nhá :’<>

°Tóm tắt ngày thứ hai ở Mĩ của Như Như °

Cô gần như cùng Hạ Chi đi chơi cả ngày để quên cậu ấy đi, nhưng thế nào lại cứ nghĩ đến. Chán nản, đành cùng cô bạn trở về khách sạn. Ngồi suy nghĩ xem có nên gọi hay không...

Diệp Phong chưa biết cô đang giận mình. Ngay thơ đoán chắc hẳn Tô Uyển Như đang ăn năn, hối hận và tự kiểm điểm bản thân. Nhân lúc nhàn rỗi, anh được mấy đứa bạn rủ đi chơi bóng rổ. Dù vậy, thỉnh thoảng Diệp Phong nhìn qua chiếc điện thoại, vẫn là màn hình tối đen, không có gì hơn.

° Bắt đầu °

Hôm nay là ngày cuối cùng cô ở lại Mĩ nhưng đây là điều mà cô không hề biết. Vậy phải làm sao?

Trong phòng, một cô gái thì ngắm nghía hết chiếc áo này đến chiếc áo khác, cô đang tự hỏi mình nên tặng chiếc nào cho bạn trai? Bên cạnh, một cô gái thì lại ngẩn ngơ, chìm trong suy nghĩ miên man. Tô Uyển Như thắc mắc, không hiểu ở đây đăng kí học ra sao, mình cứ ở khách sạn mãi à, tiền đâu ta? Cô “tập trung cao độ” quá mức, kể cả điện thoại kêu inh ỏi bên tai cũng không nhận ra. Hạ Chi có tình lười từ bé nên cũng không có ý định lấy giùm Như Như nhưng nó lại quá phiền phức! Hạ Chi tức giận, đập bốp phát vào lưng cô. Sau một hồi kêu la thảm thiết, Tô Uyển Như đành nhích sang bên trái hai xăng-ti-mét để nghe điện thoại. Nhưng có lẽ cuộc đời không yêu mến cô, vừa định bấm vào nút xanh xanh kia thì nhạc chuông tắt, màn hình đen ngum. Cô không chịu được liền thốt ra hai tiếng “Định mệnh!”. Chửi đã, lườm đã, Tô Uyển Như lại nhích thân mình sang phải hai xăng-ti-mét để trở về vị trí cũ.

” Dear Santa,

Could you please lend me your ear..... ”

- Ahahahahahahaha !!! - Hạ Chi bật cười, cô cười một cách rất thoải mái nhưng dựa vào tình hình thì cô đang cười trên nỗi đau khổ của người khác. Thấy vẻ mặt méo mào của Tô Uyển Như, Hạ Chi biết ý, mím chặt môi, lấy hết sức bình sinh để nhịn không cười vào mặt bạn.

Tô Uyển Như nhanh chóng bắt điện thoại, trong đầu còn đang có ý định ăn vạ với đầu dây bên kia, nhưng hình như đã có chuyện gì đó rất nghiêm trọng... Bởi khuôn mặt cô bây giờ trắng bệch, không còn một giọt máu, hai tay run run suýt chút nữa có thể làm rơi chiếc điện thoại. Hạ Chi lo lắng, gắng hỏi cô mãi nhưng cô không trả lời, cả người run lên, cô cắn chặt môi mình như đang kiềm chế điều gì đó để chúng không cơ hội thoát ra. Cô muốn nói! Nhưng...

Đến với Diệp Phong

Bà Dương Hy sau khi pha xong một cốc sữa nóng liền mang lên cho con trai. Bà làm như vậy vì muốn con có sức khỏe để chuẩn bị tinh thần “đổi mặt” với một tin không mấy tốt lành...

Đặt cốc sữa nóng lên bàn, bà đang định căn dặn con vài điều nhưng nhìn anh như thế kia chắc hẳn chẳng từ nào lọt tai đâu. Bà Hy thở dài rồi đi xuống dưới nhà.

Diệp Phong đang ngồi trước máy tính, trên màn hình là đề kiểm tra anh của những năm trước, anh muốn làm để có thể chuẩn bị thật tốt cho kì thi tới. Cứ làm được một câu anh lại nhìn xuống điện thoại, giống như sợ mình sẽ bỏ lỡ một điều gì đó. Trong đề có tất cả 40 câu thì gần ấy lần anh nhìn điện thoại. Chán nản, Diệp Phong tắt máy tính, ôm điện thoại nằm xuống giường. Giờ thì mặt đối mặt, không phải lo lắng

nữa! Bỗng nhiên, trong đầu anh hiện ra một suy nghĩ: Mới có ba ngày đã như vậy, vậy ba năm thì mình sống thế nào?

Màn hình điện thoại nhấp nháy, Diệp Phong bật dậy, nhanh tay nghe điện, có thể là Tô Uyển Như, à không, chắc chắn!

- Alo! Tô Uyển N...

Vui mừng chẳng được bao lâu, lòng Diệp Phong lại trùng xuống, trái tim anh giờ đây như ngừng đập, hai tay buông thõng khiến chiếc điện thoại rơi xuống dưới đất, các bộ phận bị tung hết ra. Sao lại như vậy? Sao lại xảy ra chuyện đó? Một sự ân hận dâng lên trong lòng anh, đáng lẽ lúc đó anh nên quyết liệt ngăn cản cô, không để cô đi thì hơn... Một con người còn tràn đầy năng lượng khi mới nghe điện thoại sao có thể đổi thành một người như đã chết nhanh như vậy?

Mẫu chuyện bé xít 5

- Anh ghét ai nhất trên đời?

- Em nghĩ là ai?

- Em?!

- Không. Đoán lại đi.

- Em không biết!!!!

- Tác giả truyện này! -.- Người đã hành hạ chúng ta! Gì mà đã chết chứ!!!!

(Tác giả: :< nếu="” để="” hai="” đứa="” đến="” với="” nhau="” sớm="” nhìn="” nhằm="” quá="” con="” a="”>

Diệp Phong : Chữ không phải vì vào ngày Giáng sinh, bà phải đi học, mọi người đi chơi nên bà GATO rồi giận cá, chém lén cái thớt là chúng tôi hả?!

Tác giả : *trúng tim đen* Aha! Ai lại thế!!!! *chuồn*)

Merry Xmas :D :D :D

Giáng sinh vui vẻ readerssss :333333

Truyện mới của tớ nè :* :* :* :

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

20. Chương 19: Tai Nạn?!

Halooo

Dao học sinh giỏi rồi mấy chế :333 Mấy chế được danh hiệu gì a~~? *hóng hót*

Mĩ

- Như! Như! Có chuyện gì vậy??? Nói tớ nghe!!!!

- Cậu quyết định trở về luôn sao? Tớ thấy trời hôm nay có lẽ sẽ có bão đó... Không an toàn đâu.

- Tớ mặc kệ...tớ nhất định phải về...

Không biết đã bao nhiêu lần Hạ Chi nói câu này với Tô Uyển Như. Vậy mà chẳng lọt vào tai cô chút nào. Cô chỉ tập trung thu dọn đồ đạc vào vali và đi cho kịp chuyến bay trở lại Việt Nam. (Định nói TQ mà thôi =3)

Trong đầu Tô Uyển Như hiện giờ chỉ có hai thứ:

- Thứ 1 câu nói của ông Tô Thiên Mặc.
- Thứ 2 là ý chí mau chóng trở về...trước khi quá muộn.

Việt Nam

Nghe thấy tiếng động lạ, bà Hy chạy lên phòng anh với tâm trạng hết sức lo lắng.

Đằng sau cánh cửa là bóng dáng một người con trai với ánh mắt vô định, hai tay buông thõng, dưới sàn là bãi chiến trường (cụ thể xem chương 18:33). Nhìn khung cảnh này, bà cũng đoán được phần nào lý do. Đến lúc diễn xuất rồi. Ngồi xuống bên cạnh anh, bà ôm anh vào lòng, vỗ vỗ vào vai anh an ủi. Sau đó bà hỏi anh có chuyện gì.

Tâm trạng anh bây giờ rất rối bời, nghe mẹ hỏi vậy, anh nói:

- Bố..bố Tô Uyển Như nói...là..
- Nói gì cơ?
- Là..Tô Uyển Như..bị tai nạn khi đang trên máy bay trở về Việt Nam, có lẽ không qua khỏi.
- Thật vậy? Giờ nó đang được cấp cứu ở bên đó sao? - Bà vờ hốt hoảng.
- Không ạ, đang được đưa về đây rồi.
- Sao con không đi thăm con bé?

Bị bà hỏi như vậy, anh không dám trả lời. Anh tất nhiên muốn đi, nhưng anh không dám đối mặt với cô, với khuôn mặt ấy. Cô có thể sẽ ra đi vĩnh viễn. Nếu anh đến, anh sẽ chịu để điều đó xảy ra ư?

Không thấy anh trả lời, bà nói tiếp:

- Nếu con không đi, con có thể sẽ hối hận đấy... Mẹ biết con không nỡ đi nhưng mà...

Nói xong, bà lẳng lặng đi ra khỏi phòng để cho anh có thời gian suy nghĩ.

Ngẫm đi ngẫm lại, anh thấy điều này cũng đúng. “Có lẽ mình nên đi thăm cậu ấy thật...” Ngay sau đó, anh cầm chiếc áo khoác đi thẳng về phía dưới.

Feynman's Hospital

Từ này đến giờ, Diệp Phong cùng cô lễ tân cãi qua cãi lại, người thì bảo không, người lại bảo có. Bị chọc đến phát điên, anh rút điện thoại gọi cho ông Tô Thiên Mặc. (Trước khi đi, em đã lấy điện thoại khác nha mấy chế)

.....

“Vâng, vâng, cháu hiểu rồi.”

Tắt máy, anh không thèm dỗi co với cô ta, chạy thẳng về phòng CẤP CỨU ở cuối hành lang.

Mẫu chuyện bé xít 6

- Anh nói gì với thằng bé? - Hứa Minh Nguyệt hỏi.
- Anh hỏi nó đến bệnh viện Feynman chưa? - Tô Thiên Mặc trả lời. - Nó bảo đến rồi nhưng không có ai tên Tô Uyển Như được chuyển về hết.
- Sao nữa????
- Anh bảo là họ chưa biết con bé được chuyển về đâu, cho nên con cứ xông thẳng vào phòng cấp cứu cuối đây.

- Rồi?
- Rồi sao nữa! Nó nghe theo chứ sao! - Ông phát tiết.
- Okk~ - Người vợ vẫn đứng đưng như không thấy.

Tiếp tục

Chỉ còn một nửa bước nữa là anh đã có thể tiến vào phòng cấp cứu, nhưng chưa kịp thì đã bị y tá cùng bác sĩ ngăn cản, thậm chí họ còn định đưa anh vào khoa tâm thần. Nghĩ sao vậy! Ngồi bên ngoài, anh rất lo lắng, như đang ngồi trên đồng lửa. Mỗi lần có y tá từ bên trong đi ra, anh lại nhảy dựng lên, hỏi tới tấp người ta nhưng kết quả đều là “Chúng tôi đều đang cố gắng hết sức. Anh yên tâm.” Mẹ nó! Yên tâm cái rắm! Anh cần biết tình hình của cô!

Cuối cùng, giây phút ấy cũng đến. Một bác sĩ trở ra và nói với anh một câu: “Chúng tôi đã cố hết sức.”

Anh nhớ theo trên truyền hình, tình huống này là bệnh nhân đã chết. À, ra vậy...Giì..co? Bệnh nhân đã chết, tức, Tô Uyển Như đã chết? KHÔNG BAO GIỜ!

Diệp Phong đẩy bác sĩ và y tá sang một bên, chạy vào bên trong.

Trên giường bệnh, một người con gái được trùm khăn trắng toàn bộ từ đến cuối. Anh kìm nén để không khóc trước mặt cô. Sự tĩnh lặng được duy trì một lúc lâu cho đến khi anh không thể cầm được nước mắt. Lặng lẽ đi ra bên ngoài, anh cần bình tĩnh lại.... Có lẽ chỉ vài phút thôi...

P&N's Airport

(Coi như Tô Uyển Như về đến nơi rồi nhé)

- Cô gì ơi! Cô bỏ quên vali này!

Tô Uyển Như vẫn chạy thật nhanh, gọi taxi đi đến bệnh viện Feynman mà không thèm đoái hoài đến chiếc vali của mình cùng một người lạ mặt ra sức đuổi theo cô. Nhìn cảnh này, chắc ai cũng sẽ nghĩ cô làm việc gì sai trái nên bị đuổi theo.

- Bố, con đến nơi rồi! - Như Như gọi điện thoại cho cha.

[...]

- Vâng, con biết rồi!

Cũng giống như anh, nghe lời cha mình, cô chạy thẳng vào phòng cấp cứu kia, nhưng cô chưa đến nơi, đập vào mắt cô là chàng trai đầu tóc rối bời, cúi gằm mặt. “Không lẽ anh ta là bạn của cậu ấy?” Nghĩ vậy, cô đến bên cạnh anh rồi hỏi nhỏ:

- Anh gì ơi, Diệp Phong sao rồi?

Nghe thấy có người hỏi về mình, anh có chút giật mình, nhìn lên phía có tiếng nói. Là cô?! Sao cô ở đây?! Vậy người trong kia là ai?! Anh nhanh chóng đi vào trong, vén tấm khăn trắng để look khuôn mặt kia. Là một người hoàn toàn xa lạ! Chuyện gì đang xảy ra?! Lại một lần nữa, anh lê tấm thân mệt mỏi đến chỗ cô, gục mặt vào vai cô, anh cảm nhận được hương thơm quen thuộc ấy.

Từ này đến giờ, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô không thể hiểu nổi. Không phải cha nói Diệp Phong bị tai nạn sao?! Tại sao lại có thể đứng trước mặt cô thế này?! Cô đang định đẩy anh ra để hỏi mọi chuyện cho ra lẽ nhưng anh khẽ nói:

- Đứng im một chút.

Cô dừng ngay mọi hành động, đứng im như lời anh nói nhưng vài giây sau, cô không tự chủ mà đưa tay vòng qua người anh.

Từ phía xa, có hai cặp vợ chồng đang chăm chú nhìn hai người, đâu có trên khuôn mặt của họ là những giọt nước mắt của sự hạnh phúc.

Lalalala

Đọc vui vẻ a

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

21. Chương 20: Nụ Hôn Đầu.

Hờ hờ hờ...

Nhà ta hôm qua mất mạng TT ^ TT Phải dùng dữ liệu di động để đăng chương 19 :’< đáng=“” thương=“” hết=“” sức!=“”><>

Có reader gọi ta là má Dao :’33 Nghe đáng yêu kinh khủng!!!!!! ><>

Nói thật, lần đầu viết cảnh hôn hít =)))) Em nó còn ngây thơ, có gì mấy chị em bạn dì bỏ qua

:333

Nói chung là ta đang rất buồn :’< hự=“” hự!=“” ta=“” không=“” thể=“” tin=“” tưởng=“” ai=“” nữa...=“” nhưng=“” ta=“” tin=“” readers....tin=“” lắm...=“”))))))” yêu=“”>

°bắn tim°

Khi đang gục đầu vào vai cô, anh cảm thấy cứ vài giây cô lại nhúc nhích một chút, có lẽ cô mỗi chẳng? Nghĩ vậy, anh liền rời khỏi đó, nhìn chăm chăm cô. Và trong mắt anh, đa phần đều là sự hạnh phúc, tràn đầy yêu thương.

‘Gánh nặng lớn nhất’ đã biến mất, cô thực hiện hết động tác này đến động tác khác để có thể làm tan biến đi sự mệt mỏi ban nãy. Dường như cô cảm nhận được ánh mắt của ai đó, từ từ dừng mọi động tác, xoay người, đứng đối diện với anh.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai mở lời

Đúng như cô nghĩ, anh sẽ không bao giờ để cô giành phần thắng. Vậy đấy! Hừm.

Cô đang định lên tiếng thì anh lại nhanh chóng chặn lại. Nhưng phương thức này rất mới lạ, mới lạ đối với cô. Anh có thể không để cô nói bằng cách bịt miệng cô lại hay ‘nhảy vào cổ họng cô ngồi’ kia mà? Sao phải dùng môi chứ?

Suốt thời gian đứng trước cô, anh nhìn tổng thể cô một hồi, không tệ. Cho đến khi anh nhìn lên thứ kia thì mọi thứ như dừng lại. Nó đang thu hút sự chú ý của anh. Diệp Phong không ngần ngại đặt cánh môi mình lên đôi môi chúm chím của cô.

Dây dưa một chút, anh nói tiếc rời đôi môi mềm mại ấy. Cặp lông mày đẹp bỗng nhíu lại. Cô đơ luôn rồi?!

Tô Uyển Như quá bất ngờ trước hành động của anh. Trái tim như chậm một nhịp. Nhưng chưa kịp phản ứng lại thì... Cô muốn khung cảnh này lãng mạn hơn thế!!!! Cô muốn nó lãng mạn như trong phim!!!!

Hiện giờ, tai cô đỏ, mặt cô đỏ, cô muốn chạy khỏi đây!!! Diệp Phong cũng thấy được sự biến đổi của cô, bất giác bật cười thành tiếng. Thấy vậy, mặt cô càng đỏ. Hức!!! Con của bố mẹ bị người ta bắt nạt kìa!!

Diệp Phong nghĩ rằng mình và cô đã hết nhiệm vụ ở nơi đây, liền nắm tay cô và kéo cô về nhà. Thuận lợi, cô cũng đang muốn đi khỏi nơi này.

Suốt dọc đường về nhà, anh thấy mình thật lợi hại! Muahahaha

Có một số điều cô vẫn đang rất thắc mắc, bỏ sự ngượng ngùng sang một bên, cô hỏi:

- Sao tôi gọi cậu không nghe?

Anh nhớ lại việc mình làm rơi điện thoại rồi bla...bla...

- Tôi hỏi em: nếu em làm hỏng điện thoại thì liệu người ta gọi đến còn nghe được không?

“Em ư?! Cậu ta gọi mình là en kia đấy!!” Trái tim cô lại nhảy lên.

- Sao lại làm hỏng?

- Em không cần biết.

Cô thầm bĩu môi, chắc là lấy điện thoại ra làm trò chơi tiêu khiển chứ gì

Nhà Tô Uyển Như

- Em vào nhà đi.

- Cậu không vào sao? - Cô hỏi.

- Em muốn ra mắt chồng sắp cưới với ba mẹ em??? - Anh trêu đùa cô. Mặt cô đỏ lựng, bỏ chạy vào trong nhà. Anh nhớn miệng cười, thật đáng yêu.

Về đến nhà, cô mới nhớ ra rằng vali mình đâu? Thật may, cô chẳng để gì nhiều trong đó ngoài mấy bộ quần áo. Cô lại vui vẻ tung tăng vào phòng. Ông bà Tô đâu ta? Cô có rất nhiều việc cần hỏi ~

Ngồi một mình trong phòng, cô lại nhớ đến khung cảnh lúc nãy, anh đã hôn cô :’>>

Mẫu chuyện bé xiu 8

- Anh cướp nụ hôn đầu của em!!!

- Em có chắc không?

- Chắc!

- Vậy ai hôn bé hôn môi anh?

Ách! Cô quên mất chuyện ngày đó! Vậy nên cô liền lảng lạng đổi chủ đề nói chuyện.

Tiếp

- Bố mẹ nói đi! Chuyện này là sao?!

- Thì bố cố tình làm như vậy để Diệp Phong nhận ra tình cảm của nó đối với con. Tất cả đều vì con gái yêu mà

Lòng cô hơi lâng lâng, cô yêu bố cô nhất! Tô Uyển Như liền sà vào lòng ông, vòng tay qua ôm eo ông thật chặt. Cô thực chỉ muốn như vậy mãi, muốn mãi là đứa con gái bé bỏng luôn được cha mẹ che chở.

Nhà hàng xóm

Diệp Phong trở về nhà, ngoài mặt thì như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng thì đang mở tiệc ăn mừng. Anh thầm cảm ơn cha mẹ vợ đã cho anh phúc lợi này.

Ông bà Diệp nhanh chân hơn nên đã trở về nhà trước, thấy con trai mình thì chỉ muốn lao vào hỏi một câu: “Hôn chưa????” Nhưng như vậy sẽ làm lộ bí mật của hai gia.

- Bố mẹ có gì muốn hỏi không ạ?

Bà Dương Hy lấy làm lạ, sao thẳng bé hỏi vậy.

- Lúc ở bệnh viện, con thấy mọi người ở đó rồi.

Bà thở dài, nó biết rồi thì cũng khỏi giấu. Bà huých tay chồng, ý ra hiệu là hỏi đi. Diệp Thần biết ý, hắng giọng rồi đồng dạng nói:

- Hai đứa ý ý chưa?

- Ý ý là sao ạ?

- Là hôn đấy. Ông cũng kì, nói thế sao con hiểu. - Bà lườm ông khiến ông im bật. Tự nhủ lần sau không bao giờ nói nữa, mắt công lại bị vợ mắng vốn.

Anh nở một nụ cười tươi hết sức thay câu trả lời. Cứ nghĩ đến chuyện này là anh không thể ngừng vui.

Bé Tô

- Tao hỏi, mai học gì đấy?

- À, mai á?

- Ừ :3

- Mai là chủ nhật con điên!!

A~ Cô quên mất.

- Thế thứ hai?

- Tao cũng không hiểu, từ cái ngày mày đi, lớp mình cứ được nghỉ liên tiếp, hết cô này đến thầy kia nghỉ để, đi du lịch,...

- Lạ thật

Ngoài mồm nói vậy, chứ cô hiểu đều là do người cha đáng kính của cô chứ ai.

Mẫu chuyện bé xiu 8

- Papa

- Gì ?

- Con muốn đi thăm chị Kiều Nhu

- Con gái! Bà đó con phải gọi là bác.

- Ừ ừ.

- Kệ con.

Tặng nàng Kieunhuu ::>>>

—+—

Có mạng rồi a

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

22. Chương 21: Gặp Mặt “vị Hôn Thê”

Hhiiiiii :3

Mấy ngày rồi tớ chưa ra chương :’<>

Tha lỗi cho tớ ... tại tớ cày Bỏ ơi mình đi đâu thế? TQ ss3 zữ quá =))))))

Hôm nay là ngày 24/12, chính là ngày sinh nhật của Chúa. Bạn bè bốn phương đều đổ ra đường, nào là đi chơi cùng người yêu, cùng bạn bè hay cùng gia đình để hưởng ứng dịp Tết này.

Giáng sinh năm nay không lạnh như mọi năm, không còn những lớp áo dày, không còn những chiếc khăn len quấn quanh cổ... Mà năm nay, có lẽ một chiếc quần skinny được phối cùng áo crop top cũng được. Cơ bản đó là ban ngày, đến tối trời chắc hẳn sẽ không bao giờ nóng như vậy.

Nhưng cô lại không thích điều này, mùa nào là mùa đấy chứ. Giờ là mùa đông mà nóng như mùa hè. Ứ thích! Cũng vì sự việc này mà cô không thể diện bộ đồ mới toanh cộng với đặc điểm vô cùng ầm đi chơi Noel được. Muốn khóc! Giờ hẹn là 7 giờ, mà 6 giờ 30 phút rồi, cô vẫn chưa chọn được đồ đi chơi!!!! Cả cái tủ bị cô bới tung lên, nếu bà Tô mà biết thì cô sẽ chết...

- Như Như !!! Xuống đi con~ Tiểu Phong sang này!!!

Oimeoi!!! Cô vớ tạm chiếc áo len trắng mỏng để phòng trời hơi lạnh và chân váy xếp ly đỏ. Thả tóc xỏa, đeo cho mình cái bờm sừng tuần lộc. Ngắm nghía một chút, cô tự thấy mình thật thời trang. Giờ chỉ cần đôi giày cao cổ trắng là PERFECT!

- TÔ UYỂN NHƯ! CON CÓ XUỐNG KHÔNG THÌ BẢO!

- Vâng...vâng ạ!!!

Cô nhanh chóng sửa soạn rồi chạy xuống nhà, đứng bên cạnh anh cười hì hì như mình rất vô tội.

"Oa

Sao hôm nay lại đẹp xuất sắc như vậy?" - Cô nghĩ.

Bị cô nhìn đến ngượng, anh khẽ ho một tiếng, liền kéo cô từ "trên" xuống. Anh có chút hài lòng với bộ đồ của cô, không quá tệ mà ngược lại, rất bắt mắt. Còn anh thì áo nỉ đỏ, quần jean đen rách gối. Vậy thôi mà hai người lại vô tình giống như một cặp đang yêu nhau thực sự, đen, trắng và đỏ được kết hợp một cách hoàn hảo. Hầy! Diệp Phong trách bản thân không thể nói tình cảm của mình cho cô biết bởi còn bận đóng vở kịch "Mất trí nhớ" với cô. Mà nó cũng do anh tự bày trò chứ ai!

- Đi thôi.

Vừa nói, anh vừa nắm tay cô một cách hiên ngang, như thể chẳng sợ bố con thằng, cho dù bố mẹ Tô Uyển Như đang đứng ở cửa nhìn hai đứa. Vì hành động đột ngột này mà mặt Tô Uyển Như đỏ ửng như chiếc váy...

Anh đã dẫn cô đi rất nhiều địa điểm tổ chức Giáng sinh, nơi nào cũng đều rất náo nhiệt. Nhưng mà cô lại có cảm giác gì đó không vui, cô không dám nói, sợ rằng mình sẽ làm tụt hứng của Diệp Phong.

Trên đường trở về nhà, cô đi ngang qua một cửa hàng quần áo với tên "Noé". Cô vô tình nhìn thấy bên trong có chiếc váy kha khá giống của cô, cô liền kéo anh vào.

Noé

- Chị ơi, chiếc này bao nhiêu vậy?

Sau khi hỏi được giá của chiếc váy, cô cực kỳ hào vì mình đã mua được hàng rẻ hơn. Hai chiếc như nhau mà giá ở đây như giá trên trời vậy.... Nhờ điều này mà tâm tình của bạn Như nhà ta đã được cải thiện không ít.

Cô quay sang, định bảo Diệp Phong đi về thôi thì thấy anh đang cùng cô gái nào đó nói chuyện. Cô chậm rãi đi chuyển đến bên cạnh anh, cười nhẹ với cô gái kia rồi thì thầm vào tai: "Ai vậy???"

- Đó là Hàn Kiều Dao.

- Chào em, chị là Hàn Kiều Dao. - Chị ta vừa nói vừa nở nụ cười với cô.

- Dạ..dạ...

Kiều Dao??? Nghe quen quen.... Chẳng phải người mà Kiều Như đã nói khi cô còn đang ở Mĩ sao?

VỊ HÔN PHU?!

Đầu cô như bị ai cầm búa gõ mạnh. Tình huống này là sao? Hai người họ đẳng đẳng là chồng/vợ chưa cưới của nhau, thế cô ở đây làm gì? Suy nghĩ đó hiện ra, Tô Uyển Như liền khẽ rút bàn tay đang được nắm chặt ra khỏi tay anh. Cảm nhận được hành động này, anh nhú mày, cô đang làm trò gì vậy?!

Cô thấy mình thật giống tiểu tam, tự nhiên lại đi xen vào tình cảm của họ. (Mi tuuuuu TT ^ TT :V)
Thường thì tiểu tam sẽ dùng mọi thủ đoạn này sang thủ đoạn khác để cướp nam chính về mình, nhưng có lẽ cô là trường hợp khác, cô tự biết rút lui, cô tự biết lùi một bước để cô ta tiến một bước... (Đau lòng gómmmm)

Cô viện lí do hơi mệt để về trước, mặc kệ Diệp Phong cho hay không. Cô ở đây nhức mắt lắm, hai người cứ nói chuyện, cô thì lặng lẽ đứng nghe, cơ bản là không hiểu hai người nói gì và cũng không muốn chen vào.

Nhìn hình bóng mệt mỏi, bước từng bước nặng nề của Tô Uyển Như, anh muốn chạy tới để ôm cô vào lòng nhưng, anh không làm, anh muốn cô chịu cảm giác “ghen” một chút. Hí hí~ Cảm giác mà anh phải chịu suốt thời gian bị chuyển lớp, ngày nào cũng thấy Tô Uyển Như cùng thành Phong gì đó cậu cậu tớ tớ với nhau, anh tức phát điên!

——Mẫu chuyện bé xíu——

- Ra là lúc đó em bị lừa ~

- Đúng rồi.

- Sao anh không chạy đuổi theo em, rồi giải thích!!! Làm em về nghĩ ngợi mãi, đầu tự dưng có mấy sợi tóc bạc!

- Lười =))))))

Cô biết anh đùa, liền giả vờ đánh anh. Ai ngờ, vừa giơ tay ra đã bị anh kéo vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu, mặc kệ đứa con đang ngồi nhìn bố mẹ ‘diễn tuồng’.

- Anh muốn em ghen =)))))) Muahaahahahaha

~~

————— • —————

Ta xem hết Bỏ ơi rồi!!!! TT ^ TT

Nhớ Nặc Nhất quá :3333

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

23. Chương 22: Give Up

Tôi và Như Như babei đều GIVE UP luôn rồi :<>

Mệt rồi :V =)))

Are you happy?

If you happy and you know, clap your hand =33

” Muốn khóc!! Muốn khóc!!

Không...

Mình đừng cảm.... ”

(Tôi học Bối Nhi :v)

Tô Uyển Như chạy về nhà, trong lòng thầm mong cậu ta sẽ đuổi theo mình, rồi ôm mình, giải thích, bla..bla.. như trong truyện ấy. Vậy mà thực tế luôn tàn khốc hơn thế, cậu ta chẳng những không giải thích mà còn chẳng thèm đuổi theo mình... Cũng đúng thôi, Hàn Kiều Dao luôn quan trọng hơn. (Ta là mẹ nó và cũng là mẹ con!)

Về đến nhà, cô lao lên giường, úp mặt vào gối. Sau đó, cô không kiềm chế được mà nước mắt, nước mũi tùn lùm. Cô không dám tin!!!!!! Hay liệu đó chỉ là họ hàng thôi thì sao?! Dù nói vậy, nhưng thực chất cô biết mình đang tự an ủi bản thân...

- Nhuuuu! Tao bảo!!!!

[Chuyện gì hả?]

- Hàn Kiều Daooooo

[Là ai đấy???]

- Con diêmn! Chính mày thông báo với tao chị ta là vị hôn thê của Diệp Phong còn gì!!!!

[À! Ủ, làm sao????]

- Mày sang nhà tao đi, tao kể chooo

[Không được... Tao đang đi với bạn trai..]

- Là aiiiiii? Từ hồi nào? Sao tao không biết???

[Chào em! Anh là Hạo Thiên - Lục Hạo Thiên, bạn trai Kiều Nhu. Em có thể cho bọn anh thời gian riêng tư không? Rồi ngày mai, anh sẽ cho em mượn cô ấy một chút?] (Hạnh phúc nhé =)))) Cả ngoài đời luôn mấy má)

- À....vâng...vâng ạ....

Ahuhuhu! Đến cả người lạ cũng bắt nạt cô!!!! TT ^ TT

NOÉ

- Cậu không định giải thích cho cô bé sao? - Kiều Dao nhìn anh với ánh mắt kì lạ, đó chẳng phải người cậu yêu?

Đời mãi không thấy Diệp Phong trả lời, cô chán nản quay sang bạn trai mình, mở lời trêu đùa:

- Dịch Minh, tại sao cô bé không nhìn thấy anh nhỉ? =)))) Hay anh vô hình rồi? =))))

- Có lẽ trông anh giống vệ sĩ của em hơn chẳng? - Khuất Dịch Minh trả lời, biết cô đang đùa, anh cũng không nhường mà đáp trả.

Nghe anh nói vậy, cô nhìn một lượt anh từ trên xuống dưới, cũng giống đấy chứ. Ai bảo hôm nay anh mặc nghiêm túc như vậy chứ? Đi chơi Giáng sinh mà mặc vest, lại còn đem tuốt tuồn tuột. Cô gờn gợn cái với anh thay câu trả lời.

Khuất Dịch Minh lắc đầu, mỉm cười. Ôi, que tắm nhỏ của anh! (Hử so sánh! Anh giỏi lắm! Tôi biết tôi gây rối ạ! Bạn trai tưởng tượng cũng không tha...)

Diệp Phong tạm biệt đôi uyên ương kia ra về. Dù đã phần nào 'trả thù' cô nhưng trong lòng vẫn không tài nào thoải mái được...

A New Day

‘Tạch’

- Như ới

Á á á!!!!

Kiều Nhu vừa bước vào thì trước mặt là con gấu trúc đang nhìn chăm chăm cô. Không lẽ cả đêm không ngủ?

- Không phải tao không ngủ mà là không ngủ được.

“Khác nhau sao?” - Cô thầm nghĩ.

Tô Uyển Như nhảy xuống giường, kéo Kiều Nhu ngồi xuống, hỏi dồn dập về chuyện anh chàng Lục Hạo Thiên.

- Đẹp trai không?

- Tất nhiên rồi. Mắt thăm mĩ của tao rất tốt ~

- Đẹp *nhưng không bằng cậu ấy* - Về sau thì Như đã cố tình nói lí nhí trong mồm, không để cô nghe thấy.

- Tao biết anh ta lâu rồi, lúc đầu thực nhìn không ưa mắt, cái gì cũng thấy ghét, cách nói chuyện kiêu ngạo nữa. Nhưng sau này tiếp xúc nhiều thì tao đã nhận ra tình cảm của mình... Và hôm qua tao tỏ tình thành công. Tề ten!

- Hạnh phúc nhỉ...vui nhỉ...

Kiều Nhu không biết trả lời thế nào, đành cười trừ.

- Thế mày làm sao thế?

- Hôm qua tao gặp vị hôn phu của cậu ấy rồi....*kể lể kể lể chuyện hôm qua*

-À.... - Cô đang chuẩn bị nói tiếp thì điện thoại reo, nhìn tên gọi đến thì cô không giấu được sự bối rối nhưng trong đó cũng có chút gì đó hạnh phúc.

Tô Uyển Như nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngăn ngấm đuổi cô bạn ra khỏi nhà. Cô đoán chắc hẳn anh ta sẽ nói: ” Tiểu Nhu, thời gian ‘mượn’ đã hết, về thôi. Tạm biệt cô gái đang thất tình kia đi. ” Phi! Cô bắt đầu ghét anh ta rồi đấy..

(Mi tuu :3)

Aaaa! Mẹ ơi!! Con chán!!! Làm sao bây giờ? Thực sự, cô gái tên Kiều Dao kia, cô không có ác cảm, kể cả có hôn phu hay không. Chị ấy rất tốt. (Ai nâu babe) Và Diệp Phong hình như có vẻ...thích...chị ấy... Ày! Cô nên làm gì? Chấp nhận thân phận tiểu tam mà xen vào hay..bỏ cuộc? Cô thấy có lẽ bỏ cuộc sẽ là lựa chọn tốt hơn... Có lẽ vậy... (Má Dao bỏ cuộc thì không cho phép con làm tiểu tam)

Mẫu chuyện bé xíu

- Anh thấy cô bé đó thật đáng yêu nhưng...

- KHUẤT DỊCH MINH! ANH DẤM?!

- Nhưng..

- ANH ĐÁNG CHẾT! EM GHÉT ANH!

- Nhưng anh không thích con gái quá đáng yêu, như em là ổn.

- Anh đáng sống

~ Em yêu anh

Hihi

~

- ...

Chuyện về Khuất Dịch Minh và Hàn Kiều Dao. =))))))

Chán quá ~ Chán ~ Chán ~

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

24. Chương 23: Trở Lại Bình Thường.

Dao thi xong rồi mấy má :3 ‘Tốt’ lắm đó :33

Tâm trạng đang rất vui, thực hư là vừa biết một em đẹp trai =)))))) biết được em ý cũng nhờ thằng đen H =)))) Ếm tên là S :V Chỉ sau một buổi trưa ta đã mò được FB của em ý =)))))) Nhưng hình tượng sụp đổ ở chỗ là mắt thẩm mỹ em ý kém quá TT ^ TT Thật không tin được mà....

Viết truyện này..

Sau một đêm trần trọc, Tô Uyển Như đã quyết định trở về trạng thái ban đầu - tỏ ra như bình thường với Diệp Phong... Vứt mọi tình cảm từ trước đến nay sang một bên hoặc...coi...như..nó chưa từng tồn tại. Cô tin là mình làm được...

Cô hít thở sâu, lấy khí thế tiến về ngôi nhà mang đậm phong cách phương Tây kia. Đứng trước cửa nhà, thay vì bấm chuông như mọi người, Tô Uyển Như lại hét âm ĩ “Diệp Phong!!!!”

Những chú chim đang yêu đang riu rít bên cành cây cũng phải giật mình mà đập cánh bay tán loạn. Còn những người bên trong căn nhà ấy, dù đang còn ngái ngủ cũng thành tỉnh như sáo.

- Con lợn nào bị chọc tiết còn hét tên mình? - Diệp Phong bước xuống nhà, khuôn mặt khó hiểu.

(Ngây thơ, ngưng ngây thơ, con lợn đó chính là vợ con..)

Ra ngoài, Diệp Phong nhìn thấy dáng vẻ bé nhỏ đang lấp ló đằng sau cánh cửa, trong lòng anh bỗng chốc nở hoa, khoé miệng không tự chủ mà nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Cô gái bé nhỏ kia vô tình liếc mắt qua nên cũng thấy được chúng. Trái tim đập rộn ràng, hai má đỏ ửng, cô nhanh chóng quay mặt đi, tìm cách nào có thể khiến chúng biến mất mà không để bị phát hiện.

Anh sải bước về phía cô, không nhanh không chậm đặt tay lên vai cô. Nhưng anh không nghĩ cô lại có phản ứng dữ dội như vậy: cô giật nảy mình, hai bàn tay đang ôm lấy khuôn mặt có chút phấm hồng, đôi mắt tròn tròn nhìn anh, cảm giác anh như tên biến thái nào đó đang làm phiền cô vậy.

Diệp Phong từng nghĩ sẽ mắng cô một trận vì nhìn anh với ánh mắt như vậy, nhưng khuôn mặt cô lại cướp đi sự chú ý của anh. Tô Uyển Như bị cảm sao? Sao má lại đỏ như vậy? Thận trọng đặt tay lên chúng, a, khá nóng. Hừ, lại định ngoan cố đi học sao? Rồi lại để xỉu như lần trước? Cứng đầu!

- Đi về.

Cô cảm thấy kì lạ, nói thật, từ nãy đến giờ, cô không thể nắm bắt được tình hình, nào là sờ má, rồi giờ là bắt đi về. Sao phải đi về chứ, cô có chỗ nào không ổn ư?

Một lần nữa, Tô Uyển Như lại trở mắt nhìn anh.

- Mặt cậu nóng lắm, có khi bị cảm đó.

Nghe bốn từ “Mặt cậu nóng lắm” từ mồm anh nói, cô càng thấy ngượng hơn. Con mẹ nó, cô đỏ mặt cung vì anh chứ ai. Cảm cái mông. Thẹn quá hoá giận, cô dùng đũa bỏ đi trước, mặc kệ ai đó vẫn ngơ ngác.

Đến lớp, cô phóng thật nhanh vào chỗ ngồi rồi cúi mặt xuống bàn. Tên Diệp Phong chết tiệt!!!!!! Cậu là tên thần kinh!!!!

“Bộp”

Tô Uyển Như ngẩng mặt, nhìn sang phía bên phải mình, cô phải nhìn thật kĩ cái tên nào vừa tạo ra tiếng động khiến một cô gái mong manh, yếu đuối như cô phải nổi điên. A, sao ở đây?

- Không phải lớp cậu bên cạnh sao?

- Ừm, nhưng vừa bị đuổi rồi.

- Sao đuổi?!!!!!! - Như Như thấy kì lạ, Diệp Phong đáng ra học lớp bên cạnh, cùng Trương Mẫn và Phong Hàn mà, giờ lại ngồi ngay bên cạnh cô.

- Chịu, vừa vào lớp bị cô giáo ‘đuổi’ sang bên này.

Cô nghi ngờ, cũng có người đuổi được anh cơ đấy. Cô bủi môi tỏ thái độ không tin được.

Diệp Phong cười như không cười, những gì anh nói đều là thật, chính anh còn không hiểu vì sao mình lại bị như vậy thì có thể giải thích cho cô được chắc. Tất nhiên không.

Tô Uyển Như chợt nhớ ra điều gì đó không ổn...

- Sao lại ngồi đây hả?!!!!

Trời ơi, nếu anh ngồi đây, cô sẽ phải chạm mặt anh hàng ngày, vậy làm sao cô có thể quên được anh!!!

KHÔNG THỂ ĐƯỢC!

Cô dùng mọi hành động đẩy anh ra khỏi bàn, hết huých hông, rồi đẩy, rồi đấm, đánh,... Mà giống như là mười phần sức lực của cô chỉ bằng một phần của anh.

Mồ hôi chảy ròng ròng, sức lực đã cạn kiệt. Vậy mà người con trai bên cạnh không hề nhúc nhích. Thậm chí vẻ mặt còn tỏ ra sung sướng.

Cô bỏ cuộc. Tồn thọ quá đi.

Anh nhìn cô ngồi thở hổn hển, thấy có chút thương, liền nói:

- Cậu đừng cố. Kể cả đẩy được thì tôi vẫn ngồi đây thôi. Mà theo như tôi nhớ, đây là bàn của tôi kia mà.

Cô muốn tắt thở. Cô muốn đưa con dao cho anh ngay, để anh giết cô luôn đi. An ủi đây hả???? Rồi được rồi, cô sẽ yên phận.

Mà không, cô sẽ quên được anh với hoàn cảnh này á? Chết còn dễ hơn...

Ngậm ngùi rời xa em cửa sổ dễ mến, cô ôm cặp lui xuống bàn cuối dãy ngoài cùng, cách xa tổ của anh hai dãy. Như vậy sẽ dễ dàng hơn...

Diệp Phong nhìn hành động của cô, có chút không hài lòng. Cô ghét anh hả? Từ một chút đến cực kì, anh đang cực kì tức giận. Nếu ai mà ‘thông minh’ đi trêu anh, chắc sẽ lãnh hậu quả không mấy tốt đẹp. Và nguyên nhân của cơn giông này không ai khác, là cô, Tô Uyển Như.

:D :D :D :D Hay không ??? Ta vừa soạn văn vừa viết đó mấy má :<>

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

25. Chương 24: Năm Tay

Mấy má có đồng ý với ta là đến chương 30 END không????

Ngày này qua ngày khác, dù buổi sáng cô có sang gọi anh nhưng tâm hồn cứ bay đi đâu, còn đến lớp thì anh như người vô hình, cô luôn chạy trốn mỗi khi anh bắt chuyện.

Tâm can anh rồi bởi! Vậy là sao?

“Aaaaa!”

Gương mặt cô tái mét, mồ hôi chảy ròng ròng.

- Có chuyện gì vậy con gái?!

Ông bà Tô đang ngủ bỗng nghe tiếng hét thất thanh của con gái. Trong lòng không ngừng lo lắng, vội chạy lên xem.

- Dạ..Không có gì đâu... Con thấy con gián. :D

Cô liếc nhìn sàn nhà thấy có gián thật, liền chỉ tay về nó.

Cô cố gắng nở nụ cười tươi để ba mẹ không lo lắng. Nhưng cô không tài nào ngừng suy nghĩ về giấc mơ kì quái đó. Đặc biệt, cô không muốn điều đó xảy ra chút nào.

Trong mơ, lúc đó cô và Diệp Phong đang đi chơi cùng nhau, rất vui vẻ. Hai người dừng lại, mặt đối mặt, và đáng lẽ chuyện tiếp theo sẽ xảy ra là một cảnh lưỡng lãng mạn: môi chạm môi. Đột nhiên, phía bên phải anh có một người phụ nữ kì lạ vừa tiến tới vừa gọi tên anh. Và bên trái cũng như vậy. Cô không thể nhớ rõ khuôn mặt họ, cô chỉ nhớ, họ có thân hình khá nóng bỏng. Diệp Phong không có ý định đẩy họ ra, thậm chí hai tay ôm hai cô vào lòng. Ba người cứ diễn tuồng trước mặt cô, cô thì cứ trở mắt nhìn họ. Chợt Diệp Phong nói:

- Họ đến rồi, người phụ nữ của tôi đến rồi. Em có thể về.

Anh nói vậy là sao? Cô không hiểu. Cô cũng không muốn hiểu. Câu nói ấy như muốn đuổi khéo cô vậy. Cô còn thắc mắc, từ bao giờ mà anh lại trở nên phong lưu thế này?

Cô quá sốc, cảm thấy mình như biến thành một con rối để họ thích giật dây lúc nào thì giật. Cô quay đầu, chạy đi thật nhanh, nếu còn đứng đó lâu thêm, có lẽ cô sẽ cho ba người họ mỗi người một cái bạt tai. Vậy mà cô không ngờ, khi cô chạy, có một chiếc xe đang tiến đến nơi.

“Két”

Tiếng phanh xe phát ra thật chói tai. Cô chậm rãi mở mắt ra, trước mặt mình là tên tài xế, ông ta đang ra sức hỏi cô có sao không. Mặc kệ, cô nhìn về phía ba người, oa, họ nhìn cô với ánh mắt giống như “Đáng đời” và ngay sau đó, họ vui vẻ cười đùa đi về phía trước, bỏ mặc cô máu me be bét giữa đường. (hi :’3) ’

Thật kinh khủng! Sao cô lại phải chết?! Bọn họ mới đáng chết!

Vì giấc mơ ấy, sáng hôm sau cô không thèm sang gọi anh, thấy anh thì mặt vênh váo đi trước. Anh tự hỏi cô lại làm trò gì nữa đây...

Tô Uyển Như vẫn tức Diệp Phong về vụ ác mộng (con điên =>), cô cố gắng nói chuyện thân thiết với Phong Hàn trước mặt anh. Thế còn nhẹ, anh tận hai nách hai cô kia mà. Hứ!

Diệp Phong bực bội. Diệp Phong uất ức. Diệp Phong muốn hỏi cho ra nhẽ.

Anh đi về phía cặp đôi đang trò chuyện rôm rả kia, dùng sức kéo cô lên sân thượng trường. Đúng! Anh đang rất tức giận!

Cô có vài phần khó chịu với hành động này của anh, nó làm cô đau. Cô biết anh đang giận vì thái độ và hành động của cô mấy ngày nay, nhưng anh cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút chứ. Cô ngẩng mặt lên, đang có ý định mắng anh một trận thì bất gặp phải ánh mắt kia - ánh mắt hằn những tia máu đỏ đang nhìn cô chằm chằm thì cô lại co rúm lại như một chú rùa. Sợ..sợ..

Cô dùng hết sức lực thốt ra một câu, mà quá yếu ớt nên tiếng có tiếng không:

- Có...có...*nuốt nước bọt* chuyện gì vậy?

Anh vẫn nhìn cô như thế, gần giọng:

- Cái này, tôi nên hỏi mới phải chứ?

Cô lúng túng, cô sai, cô sai rồi. Tha cho cô đi!!! TT ^ TT

- Thì cũng do cậu mà... - Nói chưa dứt, cô thấy khuôn mặt anh lộ rõ vẻ khó hiểu. - Cậu có vị hôn phu rồi, chẳng lẽ tôi cứ dính lấy cậu, người ta lại bảo tôi là tiểu tam. Tôi không thích thế.

Lúc này, cơ mặt anh mới giãn ra, thoải được một chút. Ra vậy~

- Với cả...với cả...

Cô bắt đầu kể giấc mơ của mình cho anh nghe, giọng kể đa phần là bất mãn, còn lại là sự sợ hãi. (con bé sợ chết :3)

Anh nghe xong, phá lên cười. Gì chứ! Anh mà như vậy ư? Không bao giờ.

- Ngốc. - Anh cốc vào trán cô một cái. Nó không đau đâu, mà tràn ngập tình yêu thương đấy.

Anh kéo cô ngồi dựa vào tường, nói rõ ràng với cô rằng: Hàn Kiều Dao không phải vị hôn phu của anh và chị ta cũng có người yêu rồi.

Trong lòng cô nhẹ nhõm lạ thường, dường như nỗi lo lớn nhất đã biến mất. Cô không còn phải lo lắng nữa mà gặp ác mộng.

Anh bất chợt nắm lấy bàn tay cô, đưa lên môi và ‘Chụt’. Cô bất ngờ với hành động của anh, và rồi cô dần hiểu, thì ra cô không phải đơn phương từ rất lâu rồi. (nghĩa là con bé k còn yêu đơn phương từ lâu, mà hai phương rồi :3)

Mẫu chuyện bé xiu

- Oppa ah~ Saranghaeyoooo~ Saranghae

~ I love u pặc pặc

~

- ...

- Oppaaaaa

- ... *vẫn lơ*

- Oppa!!!!

- ... (dont care)

- Diệp Phong! Sao anh lơ em!!!!

- Cô là ai?

- ...

- Mẹ đừng buồn =)))) Bố đùa thôi =)))

Mấy má, ta có ý truyện mới, :D :D Noona Love :D Máy má ủng hộ ta không ? :’<>

Truyện mới của tớ nè :* :* *

“Để Tôi Chủ Động” —> w.tt/1QiGk12

26. Chương 25: End.

Hầy zà, vì từ đầu chỉ cho chúng nó đi học, không nói rõ lớp mấy nên giờ tính tuổi nhọc quá, thôi thì chém tạm nhé :333 Ahihi >< thông="” cảm="” cho="” tở="” tở="” luôn="” mặc="” định="” hai="” đũa="” năm="” cuối="” cấp="” 3="” rồi="” mà="” nhìn="” cái="” bìa="” truyện="” không="” tin="” được="”))))))”>

10 năm sau.

‘Thình thịch, thình thịch ’

- Em à, em đã sẵn sàng chưa?

- Dạ...

Ngồi trước gương là một cô gái đang mặc trên mình bộ váy cưới được thiết kế rất tỉ mỉ, cô hôm nay thực đẹp. Nhưng trên gương mặt xinh đẹp ấy không giấu được sự lo lắng, có vài phần sợ sệt...

Cũng đúng thôi, bởi hôm nay là ngày rất quan trọng của cô, và cả anh nữa. Sau ngày trọng đại này, hai người sẽ như một, sẽ mãi bên nhau.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí nói:

- Em sẵn sàng rồi! Đi thôi! (Như đi đánh ghen -_-)

Cô gái được thuê làm người make-up kia phì cười, ở đây là cười vì cô bé này rất đáng yêu và cũng cười giấu cột bản thân mình, thực sự hồi hộp đến vậy? Cô hơn cô bé hai tuổi, vậy mà chưa có nổi một mảnh tình vắt vai... Cô bé này sắp cưới rồi, lại có chồng đẹp trai kia đấy! Hức...

Anh đứng bên ngoài cũng không kém phần lo lắng, anh lo cô sẽ chạy trốn vì sợ...hay...có thằng nào đến bắt cô đi.... Noooo~

Có quá nhiều suy nghĩ tiêu cực hiện ra, anh chần chừ, tự hỏi có nên đập cửa xông vào hay không.

Đưa tay lên tay nắm cửa, anh chuẩn bị mở ra thì bên trong hình như cũng đang thực hiện hành động tương tự. Cửa mở ra, nhìn thấy cô gái trước mắt, sự lo lắng khi nãy đã tan biến hoàn toàn. Anh khẽ thở phào.

Trái ngược với anh, khí thế ngút trời khi nãy giờ tạm biệt cô đi hết. Ahuhu!!!!!! Chết mất!!!!

.Giờ G.

mọi người bật nhạc đám cưới lên nghe nào :3

Bước vào lễ đường, một người phụ nữ xinh đẹp đang khoác tay cha mình từng bước, từng bước đi về phía người đàn ông tuần tú đang mỉm cười với mình, một nụ cười rất dịu dàng. Đến nơi, anh không quên đón lấy cô, đồng thời cúi gập người như muốn cảm ơn bố vợ.

- Con có đồng ý lấy Tô Uyển Như làm vợ cho dù sau này có như thế nào đi chăng nữa? (Tở rút gọn :3)

Anh không ngần ngại mà đồng dạ trả lời:

- Con đồng ý!

- Còn con? Con có đồng ý lấy Diệp Phong làm chồng cho dù sau này có như thế nào đi chăng nữa?

- Con không đồng ý.

Anh nhướn mày nhìn cô, chuyện này là sao? Cả hội trường xôn xao, họ không nghe nhầm chứ?

Giữa tiếng bàn tán, cô nói:

- Mà con rất rất rất rất đồng ý.

Quay sang anh, cô nở nụ cười tươi rói như muốn nói: “Anh bị lừa rồi ~ ” Anh thật muốn đập cô một trận. Hừ, đợi đấy, tối nay cô chết chắc!

- Ta tuyên bố, hai con chính thức trở thành vợ chồng.

Chưa kịp để mọi người reo hò và hô to: " Hôn đi! " thì anh đã hành động trước, nhanh chóng chiếm lấy thứ vừa thốt ra những lời khiến anh phải một phen sợ hãi.

Cô không phản ứng kịp và cũng biết lượng sức mình, vậy là nhắm mắt hưởng thụ cho đến khi bị hôn đến ngạt thở.

Anh cảm nhận được hô hấp của cô tăng dần như đang tìm kiếm chút không khí, đành nuối tiếc rời khỏi. Thay vào đó, anh ôm cô vào lòng, ôm thật chặt để cô không bao giờ có cơ hội rời khỏi anh.

(Cô đầu ngu mà rời khỏi ~)

.Đêm tân hôn.

- Ahaha~ Nhớ sáng nay mặt anh lúc bị em lừa, yêu quá

~ - Cô gái nào đó cười sảng khoái, tranh thủ lúc chồng mình đang tắm.

Tách

- Anh không bị điếc, không cần hét to như vậy. - Diệp Phong mặt đầy những vạch đen bước ra khỏi phòng tắm.

Cô cười hì hì, ôm quần áo chạy nhanh vào nhà tắm để không bị ăn đòn, với cả cô cũng không muốn mình chảy máu mũi trước cơ thể ấy. (:”>)

Tắm xong, cô ngó mặt ra ngoài, chắc chắn anh đã mặc áo rồi mới dám chạy ra. Tô Uyển Như nhảy vọt lên giường, chui vào trong chăn, dựa đầu vào lồng ngực săn chắc của ai đó và cùng xem TV. A~ Thật ấm~

- Ê.

- Sao?

- Nhớ sáng nay không?

- Làm sao cơ? - Cô vẫn ngây thơ.

- Thì không đồng ý gì đó.

Cô bất giác cảm thấy không an toàn, ngẩng mặt lên nhìn anh, đồng thời nghe được câu nói ấy, cô đen mặt. Âm thầm muốn chạy khỏi đây nhưng chưa gì đã bị anh kéo lại.

Một người trên, một người dưới, mặt đối mặt. Cô không dám nói, sợ mình sẽ phạm tội tày trời.

- Em có gì muốn giải thích không?

- Có..có..có. Em muốn làm anh bất ngờ..... Hihi

- Ra thế! Vậy anh cũng có điều bất ngờ đây ~

Anh đoạt lấy đôi môi kia, không đợi cô trả lời. Sau đó, hai người làm chuyện các cặp vợ chồng đêm tân hôn làm với nhau, trong khi đó, anh thì thâm vào tai cô:

- Anh yêu em.

(Thông cảm, au mới 15 tuổi, k dám viết H :’<)=“”>

Hết.

Hí hí =))))))

Mấy chương trước tớ quên cái này =))))))

Mẫu chuyện bé xiu cuối cùng

Cô gái nào đó khóc nức nở bên cạnh giường bệnh, miệng không ngừng xin lỗi.

- Em xin lỗi. Là em không tốt... Em bỏ mặc anh lúc anh đang cần em nhất.... Ahuhuuuuuu ><>

-

Nam nhân kia vẫn im lặng, bình thản, không nói gì. Không phải là chảnh, không phải. Do anh đang ‘hôn mê’, sao có thể nói?

- Em tin là anh sẽ tỉnh lại!!!!!! Em không để anh rời xa em đâu!!!!!! Nếu anh đi, em sẽ đi cùng anh!!!!!!

Những người y tế đứng bên cạnh như xem kịch, trong lòng thầm cảm thán cô gái này... Thực ra, cô diễn hơi sâu, vì...

- Anh đã chịu tỉnh chưa hả?!!!!!!

- Em đừng nói nữa. Anh cần ngủ.

Anh ngán ngẩm, cô làm quá rồi... Chỉ là những ngày này, việc ở công ty khá nhiều, về nhà thì nghe bố mẹ suốt ngày về việc sinh con mà cô thậm chí không ở nhà, sao sinh.... Anh liền giả vờ bệnh, trốn vào đây ngủ, nhờ y tế ở đây trông cho mình, ai đến thì bảo bệnh nhân cần nghỉ ngơi, họ sẽ tự rút. Không hiểu tên đầu đất nào báo tin cho vợ anh, làm vợ anh bỏ chuyến đi chơi cùng bạn bè về đây... Anh cố giải thích mà cô không nghe, mệt quá, anh ngủ thiếp đi, cô lại tưởng anh CHẾT.

Cô vợ ngốc. Nói vậy, Diệp Phong càng ngày càng yêu cô, yêu sự quan tâm một cách khác người của cô.

Hết rồi :’<>

Tớ có đôi lời muốn nói với các bạn: :D

- Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tớ suốt thời gian qua. Vote này, đọc này, cmt này, follow tớ nữa =))))

- Đây là lần đầu viết truyện, còn sai sót , mọi người thông cảm ạ...

- Sau đây sẽ là tác phẩm thứ hai của tớ, nhân vật chính là Hàn Kiều Dao - Khuất Dịch Minh, tên tớ chứ không phải về tớ nhé :D Tên truyện thì chưa chính thức, tớ mới nghĩ :

Là em không xứng đáng...

Đó mới nghĩ, có thể còn thay đổi =D =D =D MONG CÁC BẠN ỦNG HỘ TRUYỆN NÀY Ạ :D

- Nói chung, cảm ơn các bạn rất nhiều và tớ yêu các bạn!!!!!! :* :* :*

Truyện mới của tớ nè :* :* :*

“Để Tôi Chủ Động” —>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-dam-lua-toi>